Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Devrimin de, partinin de güvencesi işçilerdir!

İŞÇİNİN SESİ

Karkêren hemû welatan yekbın!

Yıl:8, Sayı:212-213
18 Ekim 1982

Demokratik anayasa devrimin ateşleri içinden doğacaktır

Aliye P.Atılgan

Faşist anayasa tasarısının halk oyuna sunulacağı 7 Kasım'a bir aydan az bir zaman kaldı. Ama halkın "evet" ya da "hayır" diyeceği *kesin metin* henüz ortada yok.

Evren tasarının henüz son şeklini almadığını, bu nedenle de eleştirilerin erken ve yersiz olduğu fikrini hemen her konuşmasına tekrarlıyor. Öte yandan anayasa tasarısına karşı çıkan en sağından en soluna tüm burjuva muhalefet bir noktada birleşiyor: "Danışma Meclisi'nden çıkan tasarıya kulak asmayın, MGK'dan tasarıdaki anti-demokratik yanları düzeltmesini bekliyoruz." Bayar'ından Muhsin Batur'una, Metin Toker'inden Oktay Ekşi'sine herkes bunu söylüyor. Bu fikri en veciz bir şekilde dile getiren ise, "işçi lideri" Şevket Yılmaz oldu: "Tüm umudumuz MGK'da. Ne yapalım insan umut ettiği sürece yaşarmış."

Yaratılan görünüşte de olsa bu belirsizlik ortamının işçi sınıfının, emekçi yığınların tepkisini pasifize etmeye yönelik bilinçli bir çabanın ürünü olduğu açıktır. TKP menşevik kanadı cuntaya karşı savaşımda CHP'den geçtik, AP'yi bile saflara çağıradursun, burjuva muhalefetin en sol ucuyla bile arzettiği bu kansız, boğazına kadar cunta kuyrukçuluğuna batmış manzara, yığınlara bugünlerde demokrasi havarisi kesilen bu kesimlerin ne kadar güvenilir "müttefikler" olduğunu gösterecektir.

Faşist cuntanın kendi varlık nedenleriyle tam bir uyum içinde olan faşist anayasa tasarısını burjuva muhalefetin önüne atacağı birkaç kemik dışında bütünüyle onaylayacağı gün gibi açıkken, elbirliğiyle bir "umut" yaratmaya çalışmak, muhalefetin sınıf özünü gösteriyor. Dün Türkiye'de kapitalizmi kurtarmanın telaşı içinde "faşizme geçit verenler"in bugün yürüttükleri muhalefetin faşizm kuyrukçuluğuyla özürlü olması şaşırtıcı değildir.

Bu belirsizlik ortamı ilk "olumlu meyvalarını" Avrupa Konseyi'nin Türkiye üzerine yaptığı oturumda verdi. Bazı parlamenterler "tasarının henüz kesin şeklini almadığı" propagandasının etkisinde kalarak, sağ kanat tarafından empoze edilen "bekle-gör" politikasının kuyruğuna takıldılar. Ama gene de konseyin aldığı birçok karar, özellikle referandum öncesi ve günü Türkiye'ye gözlemci heyet gönderilmesi kararları olumludur.

Şimdi bir de "tasarı kesin şeklini aldıktan sonra" neler olacak, ona bakalım. Tasarı en geç 20-21 Ekim tarihlerinde MGK'dan çıkacak. Evren'in mantığıyla gidersek, eleştirinin "erken ve yersiz olmayacağı" bir dönem başlayacak. 24-25 Ekim tarihlerinde ise MGK'nın "Anayasanın serbestçe tartışılabilmesi" için halkımıza bahşettiği "70 sayılı kararname" yürürlükten kalkacak. Bu tarihten sonra, artık kesinleşmiş olan anayasa tasarısını" milletçe nasıl ve ne şekilde tartışabileceğimizi ise MGK'nın yayınlayacağı yeni bir kararnameden öğreneceğiz. Basına sızdığı kadarıyla, yeni kararnamede, "25 Ekim tarihinden itibaren anayasaya 'hayır' denmesine yol açacak herhangi bir yorum, eleştiri, ya da propaganda yapılamayacak. Ancak anayasa üzerinde 'olumlu' propaganda, yorum veya eleştiri(!) yapılabilecek". Pes doğrusu!

Faşist cunta faşist anayasayı faşist yöntemlerle "halk oyuna sunmaya" hazırlanıyor. Başka çaresi de yoktur. Evren cuntası çok iyi görüyor ki, sağlanacak en sulandırılmış bir demokratik ortam bile, faşist anayasayı cuntanın başına yıkacak gelişmelere yol açabilir. İşçi sınıfının, halkın gerçek demokrasiye duyduğu özlem, yıllardır biriktirdiği öfke böylesine güçlüdür.

Evren'in bayram dönüşü uğradığı Isparta ve Burdur şehirlerinde yaptığı konuşmalar, cuntanın en ılımlı muhalefete bile tahammülü olmadığının bir göstergesidir. Evren önce cuntaya övgüler düzüp, arkasından anayasa tasarısını eleştiren muhalifler için bile, "bunların iyi niyetinden kuşku etmek gerekir", "bunlarla anarşistlerle mücadele ettiğimiz gibi mücadele edeceğiz" diyor. Ve arkasından "Anayasayı genel olarak olumlu bulduğunu, eski siyasiler, cumhurbaşkanının yetkileri ve basın özgürlüğü konusundaki maddelerin değişmesi halinde anayasayı tüm kalbiyle destekleyeceğini yazan Nazlı Ilıcak bile kendini hapishanede buluyor.

Cuntayla, ısırma yeteneğinden yoksun ama havlamayı elden bırakmayan burjuva muhaliflerinin itişme kakışmalarının işçi sınıfı, emekçi yığınlar açısından bir tek anlamı vardır. Düşman yekpare değildir. Cuntanın dayandığı burjuva taban bile sallanmaktadır. Bundan ötesi her gördüğü muhalefete "en geniş cepheyi" kuralım diye çağrılar çıkaran, işi cuntanın içinde müttefikler aramaya kadar bile ilerleten TKP menşevik yöneticilerinin işidir.

Türkiye işçi sınıfı demokratlığı maskaralık düzeyine indiren, tüm burjuva muhalefeti elinin tersiyle bir kenara itecek, faşist cuntayı da, anayasasını da yerle bir edecektir. Türkiye'de demokrasinin yolu devrimden geçiyor. Gerçek bir demokrasi için, demokratik bir anayasa için ileri demokratik halk devrimi!

Bütün ülkelerin proleterleri birlesin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl:8, Sayı:212-213
18 Ekim 1982

Masrafı: 50p ■ Yıllık abone: 15 pound ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir ■ Yazısma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Cunta kalıcı değildir

Yoldaşlar,
Kısa zaman önce Türkiye'den gelen arkadaşların gözlemlerini size yazmayı uygun gördüm. Faşist cuntanın yaptıkları hakkında biraz daha bilgi vermeye yarar.

İşe başından başlayalım. Daha Kapıkule'de bavullar aranırken arkadaşların pantalon ve gömleklerine "hatıra" diye el koymuşlar. Karşı koyduklarında da pasaportlarını geri vermemekle tehdit etmişler. En ufak bir durumda, işleri yapmak için rüşvet istiyorlarmış. Rüşveti eskiden yaptıkları gibi el altından değil, yasal bir işmiş gibi açıktan açığa alıyorlarmış.

Halk faşist cuntanın umut olamayacağını kavramış. Kişi olarak Kenan Evren'in kalmasıyla-gitmesiyle birşey değişmez, sistem değişikliği gerekir diyorlarmış. Kimsenin aldığı para yetişmediğinden ekstra iş yapanlar çoğalıyormuş. Dairede çalışan memurlar işten sonra seyyar satıcılık, hastahane önünde kolonya, kartpostal satıcılığı gibi işler yapıyorlarmış. Radyoda, televizyonda Atatürk programları yüzünden halka bıkkınlık gelmiş.

Arkadaş "Aydınlık" gurubundan birkaç kişiye cuntanın onlara vurup vurmadığını sormuş. Aldığı yanıt, "cunta bize karşı gelmedi, zaten biz de onlar gibi anarşiye karşı idik" olmuş.

Yoldaşlar, faşist cunta kalıcı değildir. Türkiye'nin yazgısı devrimdir.

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Rıfat Bakır, Norveç

Hapishaneden şiir

Türkiye'de cezaevinde yatmakta olan bir devrimci demokrat, Bergisch Gladbach'da oturmakta olan arkadaşına bu şiiri gönderdi. Eskiden Dev-Sol sempatizanı, şimdi ise bağımsız olan ve bizim yayınlarımızı sürekli okuyan bu arkadaş, *İşçinin Sesi*'nde yayınlanması için şiiri bana verdi. Bu şiiri uygun görürseniz, yayınlamanız dileğiyle size gönderiyoruz.

Gürbüz Savaş

Yemin

Tarlada doğurmuş beni
emekçi anam
Ağa bey elinden halimiz
yaman
Sömürüye zulme boyun
eğemem
Giderim kavgaya yok olana
dek

Zulme karşı direnmektir
kararım
Kıvılcımım, halk içinde
yanarım
Bu uğurda prangaları
kırarım
İnsanlık zulümden kurtulana
dek...

Bazen Ankara'da
zincirlerdeyim
Adıyaman Urfa'da
hücremdeyim
Ezilen halkların
kalbindeyim
Düşsem de yaşarım
sonsuza dek...

Bazen dağlardayım,
eser çoşarım
Deniz olur dalgaları
aşarım
Şimdi kafeslerde
ve Mamak'tayım
Zindanlar aydınlığa
açılana dek...

Kelepçe kolumda kol
saatimdir
Alıştım sürgüne hiç zor
değildir
Kararımı vermişim, sözüm
yemindir
Sömürüsüz bir dünya
kurulana dek...

İÇİNDEKİLER

Bir karışıklığı düz ltiy ruz

Avusturya Komünist Partisi'nin Merkez Organı olan *Volksstimme*'nin 10 Eylül 1982 tarihli sayısında Türkiye hakkında bir yazı yayınlandı. Yazının "Karşı güçler gelişiyor" başlıklı son bölümünde, TKP menşevik kanadının cephe anlayışı anlatıldıktan sonra, TKP MK'nın bir bildirisi olarak tanıtılan TKP Eşgüdüm Komitesi Üst Büro'nun 24 Ağustos 1982 tarihli bildirisinden anayasaya karşı tutumumuzu içeren fikirler yer almaktadır. Görüleceği gibi söz konusu iki paragrafın içeriği tümüyle çelişmektedir.

"Askeri diktatörlük 2. yılını doldurdu. Bu iki yıl aynı zamanda bu rejime karşı geniş bir cephe kurma çabalarının sürdürüldüğü bir dönem olmuştur. Bu cephe bugün sosyal demokratları, sosyalistleri, komünistleri içermektedir. Ama aynı zamanda, ordu içindeki bazı milliyetçi çevreler ve sağ-müslüman 'selamet partisinin' bazı üyeleri de bu cephede yer almaktadırlar.

"Türkiye Komünist Partisi'nin bir çağrısında 'yeni anayasa'ya karşı savaşım tüm demokratik güçlerin bugünkü ana görevi olarak nitelendirilmektedir. Komünistler, anayasaya 'hayır' demenin yeterli olmadığını öne sürmektedirler. Amaç, gerçekten demokratik anayasa, gerçek demokratik devlet olmalıdır. TKP Merkez Komitesi'nin bir bildirisine göre, bu amaç ancak devrim yoluyla gerçekleşecektir."

Söz konusu TKP EK Üst Büro bildirisinde şöyle deniyor:

"İşçi sınıfının, komünistlerin, halkımızın bu anayasaya yanıtı 'hayır'dir. Ama 'hayır'la yetinmek değildir. 11 Eylül'e, 1961 Anayasası'na dönmek halkımızın hiçbir sorununa çözüm getiremez. Gerçekten demokratik bir anayasa ve demokratik bir devlet için savaşıyoruz. Böyle bir hedefe devrim dışında hiçbir yoldan varılamaz. Yalnız faşist cuntadan değil, burjuvaziden kurtulmadan demokratik bir anayasaya sahip olunamaz."

İŞÇİ MİZAHI

"Bugün gerçek bir *dünya işçi sınıfından* söz edebiliriz. Kapitalizmin emperyalizme büyümesiyle birlikte dünya işçi sınıfından söz ediliyor. Fakat ilk kez bugün gerçekten tek bir bütünün parçası olarak dünya işçi sınıfından söz ediliyor."

"İşçi sınıfının birliğinden, onun Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temelinde çalışan partisinin güçlenmesini anlıyoruz. Kimilerine fazla sekter gelecektir ama bizim işçi sınıfının birliğinden anladığımız budur. İşçi sınıfının gerçek birliği, onun kendi partisi olan komünist partisi içinde ve çevresinde örgütlenmesi ile söz konusu olur."

"Olağanüstü dönemlerde, disiplinin azalması yönünde *nesnel bir dürtü* vardır. Sıkıntılı dönemlerde disiplin azalır. Tüm liberal hastalıklar sırıtır. Kıpkırmızı turpların asıl rengi beyaz görünür. Bu nesnel bir gelişmedir, toplumsal bir olaydır. Bunun ancak bilgiyle, inançla üstesinden gelinebilir. Olağanüstü dönemlerde *komünistliğin ölçütü* partinin örgütsel ve taktik kararlarını harfiyen uygulamaktır."

İsteme adresi: 29 Parkfield St., London, N1.
Fiyatı: £1.50.

G rçek demokratik d vlet devrim kavgasının içinden doğacaktır

Anayasa tasarısı doğabilecek devrimci duruma karşı her türlü "önlemi" almaya çalışıyor. Ancak anayasal önlemlerle devrimci durumun önlendiği görülmüş iş değildir.

Jülide Kayacan

IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık ortak toplantısında hem bu kuruluşların yetkilileri ve hem de toplantıya katılan 146 ülkenin maliye bakanlarının fikir birliği içinde oldukları bir nokta vardı:

"Dünya son yarım yüzyılın en ciddi ekonomik bunalımını geçiriyor... Her tarafta tehlike çanları çalıyor... Zamanında gerekli önlemler alınmazsa, 1930'lardakine benzer bir faciayı önlemek belki de mümkün olmayacak..." (*Milliyet*, 10 Eylül 1982)

Kapitalist sistem tümüyle ciddi bir bunalım içindedir. Kapitalist ülkeler hiyerarşisinin tepesini tutanlarda bunalım giderek artmaktadır. En tepedeki ABD'de Ağustos'un son haftasında 696 ticari ve sınai kuruluş iflas etti. Bu, 1930'ların ekonomik bunalımından beri, bir hafta içinde ülkede görülen en yüksek iflas sayısıymış. Bu ölçüde yüksek bir iflas oranına yalnız 1932 yılında rastlanmış. Dünya ekonomik bunalımının olanca yoğunluğu ile yaşandığı o yıl, ABD'de bir hafta içinde 799 firma iflas etmiş. Araştırmalar 1982'nin başından bu yana ABD'de 15.829 iflas olduğunu göstermektedir. Bu, geçen yılın eş dönemine oranla yüzde 47'lik bir artışı gösteriyor.

Büyük emperyalist ülkelerdeki sarsıntı, öteki kapitalist ülkelerde şiddeti kat kat artmış biçimde yansıyor. Zayıf halkalarda ise tek tek kuruluşların ötesinde, ülke ekonomilerinin iflası söz konusu olmaktadır. Arjantin'de bankalar iflasla yüzyüzedir. Meksika, IMF'den, Dünya Bankası'ndan aldığı borçların faizlerini bile ödeyemeyecek durumdadır. IMF'nin ekonomik bunalım içindeki bu ülkelere verdiği reçetelerin uygulanabilmesi de "tam anlamıyla güçleşmektedir". Kapitalist dünyanın, "darboğazlardan" çıkamayan, müzmin bütçe ve dış ödemeler açığıyla ve giderek artan dış borçlarla karşı karşıya olan zayıf halkalarında boyuna sigortaları atıyor.

Şimdi de kapitalist dünyanın bu manzarası içindeki Türkiye'ye bakalım. Faşizm altında ikinci yılını tamamladığı şu günlerde ülke ekonomisi ne durumda?

Bankacılık sektörü ekonominin bir nevi aynası olduğu için ülkemizde de ekonomideki sıkıntıları bu sektör gayet güzel yansıtmaktadır. Artık dönekliğin bile izlerini taşımayan, düpedüz burjuva yazarlarından olan Atilla İlhan şöyle yazıyor:

"Geçen gün gazetelerin birinde bir başlık: 'Bankalar Eylül felaketinden kurtuldu'. Siz cumhuriyet tarihinde, banka sisteminin bu derece tehlikeye düştüğü başka bir dönem hatırlıyor musunuz? Ya da hükümetlerin, batmak olasılığı yükselmiş büyük işletmeleri kurtarmak için çaba harcadığı başka bir dönem?" (*Milliyet*, 30 Ağustos 1982)

Gazeteler "piyasada durgunluk had safhada" diye yazıyor, "piyasada yaprak kıpırdamayışından" bahsediyor. Öte yandan Türkiye'de önde gelen fakat 'isminin açıklanmasını istemeyen' bir bankanın araştırmasına göre, piyasadaki durgunluk, para darlığından değil, "enflasyon beklentisi" ve "yoğun karamsarlık" gibi psikolojik (!) etkenlerden doğmaktaymış. Bu araştırmada şöyle deniyor:

"— Piyasada yüksek bir enflasyon belirtisi bulunmaktadır. Önümüzdeki aylarda, özellikle sınai mamullerde fiyat artışı beklenmektedir. Bu bekleyiş dolayısıyla işadamları ellerindeki parayı tutmaktadırlar. Ancak fiyat hareketi başladığı an paralarını mala yatıracaklardır...

"— Piyasada belirli bir bölümde yoğun bir karamsarlık hüküm sürmektedir. Piyasadaki belirsizlik ve işlerin kötüye gideceği şeklindeki düşüncelerden kaynaklanan karamsarlık nedeniyle bu kesim elinde parasını tutmaktadır. Ancak 'işler sarpa sardığı an' elinde tuttuğu parayı kullanmayı düşlemektedir.

"— Banka araştırmasında bu beklentiler dolayısıyla bir çok şirketin 'parası olduğu halde senetlerini ödemediğini, daha kötüye hazırlık için elinde tuttuğunu' belirtmiştir. Piyasadaki durgunluk Banker Kastelli'nin batışı ile başlamış, Turgut Özal'ın istifasıyla artmıştır." (*Milliyet*, 10 Eylül 1982)

"Karamsarlık", "işlerin sarpa sardığı anı bekleyiş", "daha kötüye hazırlık için parayı elde tutma"... Tüm bunlar finans-kapitalin sözcülerinin "uçurumdan kurtulduk", "hasta henüz ameliyat oldu" vb. gibi tanımladıkları Türkiye kapitalizminin iki yıllık faşizmle sağladığı "başarılar" dır.

Kırsal kesimde de durum farklı değildir. "Tarımdaki çıkmaz" adlı köşe yazısında Atilla İlhan şöyle yazıyor:

"Böyle bir gidişin, tarımsal kesim için yüreklendirici olmadığını kabul etmeliyiz. Hoşnutsuzluğun eli kulağındadır. Zaten bu kesimin sözcüleri tarafından dile getirilmeye başlandı bile." (*Milliyet*, 30 Ağustos 1982)

Ya emekçi halkımızın durumu? *Milliyet*, bugün bir ailenin ayda 80 bin liraya ihtiyacı var diye yazıyor. Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'nce yapılan bir araştırmanın sonuçları değerlendirildiğinde, dört kişilik bir ailenin yalnız beslenme giderlerini karşılayabilmesi için ayda 60 bin lira kazanmak zorunda olduğu anlaşılmaktaymış (4 Eylül 1982). Oysa 10-15 bin lira ile "geçinmeye" çabalayan 8-9 nüfuslu milyonlarca emekçi ailesi açlıkla yüzyüzedir. Halkımıza uygulanan ekonomik şiddet böylesine büyük boyutlardadır. Ama işçilere emekçilere uyguladıkları bu denli ekonomik şiddet de Türkiye kapitalizminin bunalımını çözmeye yetmiyor.

TKP EK Üst Bürosu'nun 6 Eylül 1981 tarihli bildirisi şöyle yazıyordu:

"Finans-kapital, batıda olduğu gibi, yığınların önemli bir kesimine temel çıkarlarını geçici olarak unutturabilecek ekonomik güce sahip değildir... faşist diktatörlük tekeldışı burjuvazi dışındaki tüm kesimlerden yalnızca almak ve uzun süre almak zorundadır"

Bu süre gerçekten uzundur. Bir IMF yetkilisi, faşist cuntanın 24 Ocak kararlarını yaşama geçiren ekonomik

programı için, "uygulanmakta olan programın durgunluk, para darlığı, düşük ücret gibi sıkıntılar yarattığını biz de çok iyi biliyoruz" ancak "Türkiye'nin daha katetmesi gereken uzun bir yol vardır" diyor. (*Milliyet*, 10 Eylül 1982) İşte bu uzun yola Türkiye kapitalizminin motoru dayanmıyor. Çıkardığı hırıltılar artık en sağır kulakları tırmalıyor. Cuntanın ekonomik bitmişliğini bağırıyor. Bu ekonomik bitmişlik, cuntanın siyasetine de yansıyor.

Cuntanın başı Evren, gecekondu kiralarının 8 bin liradan başladığı Türkiye'de asgari ücreti 12 bin liraya çıkaracağız diyerek "siyaset" yapıyor. Bugün — sarı sendikacıların rakkamlarına göre bile — ikibuçuk milyon işçi asgari ücret, yani 7.300 lira alıyor. Aldıkaçtı'nın "aylık ve ücret gelirlerinden asgari ücrete tekabül eden miktarı vergilendirilmez" önerisi Danışma Meclisi'nde "alkışlarla kabul ediliyor". *(Milliyet*, 6 Eylül 1982) Cunta bir ailenin en az 80 bin lira alması gereken ülkemizde 7.300 lirayla geçinen ikibuçuk milyon işçi ailesinden vergi almayarak "haklarını koruyor". Cunta siyasal alanda bitmiştir.

Cuntanın anayasa tasarısı da ülkenin içinde bulunduğu durumu yansıtıyor. TKP EK cuntanın gelişinin birinci yılında ülkedeki durumu değerlendirmiş, devrimci durumun bastırıldığını ancak onu yaratan koşulların ortada durduğunu yazmıştı:

"Faşist cunta devrimci durumdan karşı-devrimle çıkabilmek, derin ekonomik toplumsal bunalımı emperyalizmin ve finans-kapitalin çıkarları doğrultusunda tersinden çözebilmek, böylece rejimi devrimden 'kurtarabilmek' amacıyla başa geldi. Devrimci durumu bastırdı. Ancak derin ekonomik toplumsal bunalımı çözme yönünde yaptıklarıyla da, yapamadıklarıyla da ülkemizde yeni ve daha güçlü bir devrimci durumun yolunu döşemekten öteye gidemiyor.

Finans oligarşisinin bunalımı çözme yolu, işçi sınıfına ve geniş emekçi yığınlara karşı, ekonomik, toplumsal ve siyasal şiddet demektir. Bu nedenle, son bir yılda faşist yönetimin ekonomik bunalımı çözme yönündeki önlemleri çok daha yaygın ve yeni hoşnutsuzluk tohumları ekmiştir". (TKP EK, Üst Bürosu, *Bildiri*, 6 Eylül 1981)

Anayasa tasarısı bu gerçeğin korkusunu yansıtmaktadır. Daha da güçlenmiş biçimde varolan, devrimci durumu yaratacak koşulları finans-kapitalin sözcüleri de gördüğü için, tasarı doğabilecek devrimci duruma karşı her türlü "önlemi" almaya çalışıyor. Öyle ki kendi aralarında bile "anayasa bu kadar detaya inmemeli" diye eleştiriyorlar. Ancak anayasadaki önlemlerle devrimci durumun önlendiği görülmüş iş değildir.

Cuntanın anayasa tasarısı, Türkiye kapitalizmi için "olağanüstü dönemlerin" çok olağanlaştığının belgesidir. Tasarı Yürükoğlu yoldaşımızın daha 1976'da yaptığı saptamayı aynen yansıtıyor. Türkiye kapitalizmi için "bunalım kalıcıdır". Onun içindir ki tasarıda en küçük temel hak ve özgürlüklerin kullanılması bile istisna, sınırlanması ise ana ilke durumundadır.

Faşist cuntanın anayasa tasarısı, Türkiye kapitalizminin bugün karşı karşıya olduğu yapısal istemlere sırt çeviren, ayakları yere basmayan "düzmece" anayasa değildir. "Sınıf anayasasıdır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce Basım, c.15, s.336-37) Türkiye kapitalizminin gerçeği ile anayasa tasarısı tam bir uyum içindedir. Üniformalı finans-kapitalin, üretimi, devlet tekelci kapitalizminin merkezi bürokratik yapısı altında yeniden sıkı bir denetimle örgütleme, üretim ilişkilerini finans-kapital yararına genişletme çabasının gereklerine uyan yasal çerçeveyi oluşturuyor. Öte yandan, Türkiye kapitalizminin ayakta durabilek için halkımıza ne denli bir ekonomik şiddet uygulaması gerektiğini açıkca gösteriyor. Bu şiddetin kurumlarını oluşturuyor. Ekonomik şiddetine eşlik etmesi gereken siyasal şiddetini örgütlüyor. Tüm bunlar için gerekli faşist devlet düzenini anayasallaştırıyor.

"Türkiye gibi, kapitalizmin yapısal bunalım içinde olduğu bir ülkede, ekonomiyi merkezi bürokratik denetim altına alarak ve dışarıya açılarak rejimi kurtarmaya girişmek için tekelci burjuvazi öncelikle devletini halka karşı güçlendirmek zorundadır. Faşist diktatörlük burjuvazinin bu 'zorluluğunun' yansımasıdır.

"Bu 'zorluluğu' en iyi gören finans-kapital gurubunun önderliğinde kurulan faşist diktatörlük, burjuvaziyi bile genel çıkarı doğrultusunda disipline almak için, tüm siyasal partileri kapattı ve zaten halkın istemlerini yansıtmadığı halde, parlamentoyu kaldırdı. Yasama, yürütme ve yargı yetkilerini tek merkezde topladı." (TKP EK-Üst Bürosu, *Bildiri*, 6 Eylül 1981)

Gerçekten de tasarıya göre cumhurbaşkanı 100'den fazla atama yapacak. Bunların içinde, Anayasa Mahkemesi, YÖK, Askeri Yargıtay, Cumhuriyet Başsavcılığı, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyeleri vardır.

Türkiye finans-kapitalinin faşist giysiler içinde katetmesi gereken uzunca bir yol var dedik. Bu nedenle burjuvazinin de uzunca bir süre disiplin altında kalması gerekiyor. İzinli muhalefet içinde bazı liberaller bu gelişmelerden karamsarlığa kapılıyorlar. 12 Eylül'ü destekledik ama şimdi kalkmış onu anayasallaştırıyorsunuz diye yakınıyorlar:

"12 Eylül sonrasında bunalımdan çıkmak için, kısa bir dönem, bu görüş açısının ışığında bir yol izlenmesi anlayışla karşılanmıştır. Ama sıra geleceğimizin düzenlenmesine gelince, toplumumuza bu açıdan bakılması, geçici olmaları gereken önlem ve kararların kurumlaştırılarak sürekli kılınması, genel bir tedirginlik ve karamsarlık yaratmıştır". (Necdet Uğur, *Miliyet*, 3 Eylül 1982)

Liberallerin bir bölümü ise karamsarlığa kapılmakla beraber "umudumuz Evren'de" diyorlar. Anayasayı Aldıkaçtı'ya Danışma Meclisine maledip, bu ikisini Evren ve MGK ile karşı karşıya koymaya çalışıyorlar:

"Gerçi Anayasa Komisyonu'nun ortaya koyduğu taslak, geçilecek düzen konusunda pek karanlık bir tablo çizmiş ve Danışma Meclisi'nin bu tabloyu güzelleştirme çabası parlak olmaktan hayli uzak kalmıştır ama, tam bir karamsarlığa kapılmak için vakit henüz erkendir." (Mümtaz Soysal, *Milliyet*, 29 Ağustos 1982)

Sarı sendikacılar işçilerin ve çalışanların "hakları" (!) için Evren'e başvuruyorlar! Aldıkaçtı'yı, Danışma Meclisi'ni Evren'e "şikayet" ediyorlar. İşçi sınıfımız tüm bunları izliyor derslerini çıkarıyor.

İzinli muhalefet içinden sert eleştiriler de yükseliyor, ancak, liberal burjuvazinin düşlediği türde bir anayasa bugün Türkiye kapitalizmi için yasa ile gerçeğin birbirinden ayrıldığı düzmece bir anayasa olmak zorundadır.

Bir kısım liberaller ise cuntayı uyararak etkilemeye çalışıyorlar:

"...Yarının sivil yönetimli Türkiye'si kolayca hak ve özgürlük mücadelesine meydan olabilir. Bu meydanı, mücadeleyi kolayca kendi çıkarları için istismar edebilecek kimseler doldurabilir. Onların arkalarında kolayca oluşacak cepheler karşısında şimdi çok güvendiğimiz güçler bile duramayabilirler". (M.Ali Kışlalı, *Yankı*)

Burjuvazi bu endişesinde çok haklıdır. Bugüne dek olduğu gibi bundan böyle de Türkiye, emekçi halkımızın hak ve özgürlük savaşımının savaş alanı olacaktır. Bu kavgada halkımız cuntanın faşist anayasasını paramparça edecek, suratına çarpacaktır. Ve bu kez burjuvaziyi "uçurumun kenarından" kimse kurtaramayacak, fabrikalardan boşalan işçi alaylarının, emekçi halkımızın seli önünde burjuvazinin "en güvendiği güçler" bile duramayacaktır. Gerçekten demokratik devlet bu kavganın içinden doğacak, işçi sınıfımızın emekçi yığınların ellerinde yükselecektir. Cellatların döktükleri kan denizinin ufkundan, sosyalizmin kızıl güneşi doğacaktır.

Sınıfımıza layık kadrolar olmaya çalışıyoruz

Yoldaşlar,

Bizim bulunduğumuz koğuşta, Dev-Yol, Emeğin-Birliği, Kurtuluş, Devrimci Kurtuluş, TİP, Menşevikler var. Bu siyasal hareketlerden Dev-Yol, Emeğin Birliği, Kurtuluş ve Devrimci Kurtuluş koğuşta konsey yapılanmasını oluşturuyor. Kurtuluş cuntayı faşist olarak nitelendirmiyor. Diğerleri faşist diyorlar, ama konseyin ortak metin ve sloganlarında cuntaya faşist denmiyor.

Koğuştaki siyasal hareketlerle sık sık çeşitli konularda görüşmeler yürütüyoruz.

Şu anda Devrimci Kurtuluş bizim de konseyde yer almamızı savunuyor. Dev-Yol kararsız. Emeğin Birliği kaypak tutum alıyor. Kurtuluş ise karşı.

Son olarak koğuşta 12 Eylül'ün yıldönümüyle ilgili olarak bir toplantı oldu. Biz de kendi görüşlerimizi anlattık. Konuşmamızda 12 Eylül'ün anlamını, cuntanın neden faşist olduğunu ve gericilik koşullarında salgın bulaşıcı hastalık olma eğilimi gösteren oportünizme karşı savaşın özel önemini anlatmaya çalıştık.

Yoldaşlar,

Burada en başta gözettiğimiz nokta, kendi eksiklerimizi gidermek ve her türlü olanağı en iyi biçimde kullanarak sınıfına ve partisine layık kadrolar olmaya çalışmak oluyor. Yürükoğlu yoldaşımızın belirttiği gibi, "hoşgörülü, esnek ve kararlı, eli titremeyen" komünistler olmak için çalışıyoruz.

Gerek komün yaşantımızla, öteki siyasal hareketlerle ilişkilerimizde, gerekse eylemimizle, çeşitli örgütlerde yer alan inançlı, dürüst insanları, şimdiden gönlünün bir köşesinde bizden bir iz taşıyan insanlar haline getirmek de diğer bir amacımız oluyor.

Yoldaşça selamlar.

İNANCIMIZ ÖZGÜR YÜREĞİMİZ ATEŞTİR

Yaşasın yaz taarruzu

Bu yaz taarruzuna diğer yıllardan farklı olarak, cezaevinden katılıyoruz. Bu, bir anlamda, bu yılki taarruza bir başkalık getiriyor. Burjuvazinin zindanlarında da parti belgilerimizi hayata geçiriyoruz. Bizler de, partimizin direktifini, her ne koşulda olursa olsun akılda tutarak görevimizi yerine getirmeye çalışıyoruz.

Bu yılki taarruza biz de Haziran başında katılmayı düşünmüştük. Ama elimizde olmayan nedenlerden başlayamadık. Bir de Metris'teki açlık grevini desteklemek için açlık grevindeydik.

Haziran'ın 20'sinde, Pazar günü, oturup taarruz hakkında konuştuk, hemen Pazartesi başlamamız gerektiğini, zaten geç kaldığımızı vurguladık. Fakat yaz taarruzu hakkında bilgilenme zayıf olduğundan, önce herkesin yaz taarruzu hakkında yazı yazmasını istedik. Herkes anlamı, içeriği, detayları hakkında yazı yazdı. Pazartesi beraberce oturup tek tek yazılanları değerlendirdik. Eksik anlaşılmış yönlerini tamamladık. "İdeolojik gücü maddi güce dönüştürelim" belgisinin anlamını açtık.

Örneğin bir yoldaş taarruzun neden iki ay olduğu konusunun açılmasını istedi. Şöyle dedik: Soruna her yaz taarruzunda belgimiz olan, daha önce de konuştuğumuz, "ideolojik gücü maddi güce dönüştürelim" belgisi açısından bakmak gerekir. Bu boş bir belgi değildir. Yalnızca ideolojik olarak bilmek, ideolojik olarak güçlü olmak yetmiyor. Gelişmemiz açısından mutlaka bunu yığınlara ulaştırmamız, maddi güce dönüştürmemiz gerekiyor. İki aylık yaz taarruzu bu doğrultuda yoğun bir çabadır. Bu iki aylık dönemde, parti kadrolarımız merkezi örgüt disiplininin altına daha çok giriyorlar. İki ay gibi bir zaman daha sıkı disiplin altında kalmak, militanlarımızı daha bir partizanlaştırıyor, daha bir sistemli yaşantıya alıştırıyor. Böylece yarınki sosyalist yaşantının mini mini de olsa temelleri atılıyor. İki aylık bu dönem aynı zamanda yoğun pratik eğitimdir. Yoksa örgüt bir gün saptar, örneğin "Haziran ayının bilmem kaçında taarruzdur" der, herkes gelir, taahhüdünü verir, gider, ruhsuz geçer.

Bu konu açıklığa kavuştu.

Geldik bizim cezaevi koşullarında bu taarruza katkımızın nasıl olacağına. Önce parasal yönden başladık, sonra öteki alanları ele aldık:

1. İki ay zarfında gelen paranın %40'ını taarruza ayırdık.

2. Mutfak masraflarını şu yollardan kısmaya karar verdik:

a) Akşam çaylarının kaldırılması,

b) Arada yapılan yemeklerin kaldırılıp, idare yemeğinin yenmesi,

c) Sigara içen yoldaşların filtreli 5, filtresiz 8 adet içmeleri,

d) Traş köpüğüyle aynı anda iki kişinin traş olması,

e) Dişlerin günde bir fırçalanması.

3. Yaşantımızı yeniden gözden geçirerek tekrar planladık. İdeolojik eğitimi ve el emeği uğraşılarını ayarladık:

a) Pazartesi: 9.30-12.00, 15.00-18.00 — ideolojik eğitim, akşam el işi.

Salı: Tüm gün el işi

Çarşamba: 9.30 - 12.00, 15.00-18.00 — ideolojik eğitim, akşam el işi.

Perşembe: 9.30-12.00 — ideolojik eğitim, öğleden sonra ve akşam el işi.

Cuma: 9.30-12.00, 15.00-18.00 — ideolojik eğitim, akşam el işi.

Cumartesi: Duruma göre eğitim, duruma göre el işi.

Pazar: Tatil, akşam üzeri taarruz toplantısı — değerlendirme.

b) El işiyle ilgili yapılacak işler ise şöyledir:

Pano, boncuk, fotoğraf çerçevesi,

Fazla çamaşırların taarruza verilmesi,

Her pazar bunların denetlenmesini sağlamak için toplantı,

Gemi yapmak.

Yoldaşlar, bir yoldaş iki ay kadar uğraştı ve taarruz için bir gemi yaptı. Size ileteceğiz.

Bizler, burjuvazinin zindanlarında da olsak, partimizin belgilerini yükselteceğiz. Cezaevlerini başlarına yıkacağız.

Yaşasın yaz taarruzu geleneğimiz!

Faşist diktatörlüğe karşı yaz taarruzu!

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Yaşasın devrim!

İNANCIMIZ ÖZGÜR YÜREĞİMİZ ATEŞTİR

İnanç Komünü

Bizi bizd n başkası yen mez

Faşist diktatörlük cezaevlerindeki devrimcilerle başa çıkamıyor. İstanbul cezaevlerindekilerin faşist diktatörlüğe karşı tek tek savaşımları birlikte yürütülen ortak eyleme yükseldi. Bizler de bulunduğumuz cezaevlerinde tüm direnişlerde etkin bir biçimde yer alıyoruz.

TKP'nin devrimci ve reformcu kanatlarının niteliği, cezaevlerinde daha da net yansıyor. Reformcu, oportünist kanat, oportünist dostlarını buluyor, uzlaşmacı tutumuyla faşist cuntaya düpedüz yeşil ışık yakıyor. *İşçinin Sesi* ise devrimci tavrıyla, insiyatifiyle ideolojik doğrulardan hiç ödün vermeden, savaşkan kesimlerle savaş dostluğunu güçlendiriyor.

İstanbul cezaevlerinde en uzun savaşım Metris'de gelişti. İstanbul'un en büyük ve önemli cezaevi olması, Metris'de savaşımın keskin biçimde, uzun sürmesini de beraberinde getirdi.

Faşist diktatörlük Metris'de yoğun baskı uyguladı. Sürekli dayak uyguladı. Haydarpaşa Askeri Hastahanesi, Metris cezaevinde dayaktan harap olmuş devrimcilerle doldu boşaldı. Askeri yaptırımlar uygulandı. Kadın yoldaşlara iğrenç davranışlar sürdürüldü. Avukat ve aile görüşlerinde baskılar yapıldı.

Metris'de tüm bu baskıları protesto için, süresiz, görüşe ve avukata çıkmama başladı. Buna karşı faşist yönetim saldırdı, birçok devrimci ağır yaralandı. Ağır yaralanan askerler de oldu.

Öteki cezaevlerindeki devrimciler, Metris'deki devrimcilerin parasal sorunlarını çözmek için harcamaları kısarak, Metris'e dikkatli bir biçimde para ulaştırdılar. Bizler de elimizdekini, avucumuzdakini gönderdik. Ayrıca Metris'e karşı duyarlı olmak, eylemi yaygınlaştırmak için çaba sarfettik.

Metris, eylemi yükselterek, tüm haklar alınıncaya kadar süresiz açlık direnişine başladı. Süresiz açlık direnişinin yaklaşık 10. gününde, Alemdağ, Sultanahmet, Davutpaşa, Hastal askeri cezaevleri de açlık direnişine geçerek Metris'i desteklemeye başladılar.

Faşist diktatörlük, eylemin İstanbul geneline yayılmasıyla telaşlandı. Hastahanelere taşınan devrimcilerin, hastahanede bile yiyeceği reddetmeleri cuntayı iyice telaşlandırdı.

Eylem İstanbul'da yığınları sardı. Yüzlerce binlerce insan, cezaevlerinin önüne yığıldı. Bu arada 70 kişilik tutuklu ailesi gurubu, ortaklaşa, binlerce imzalı bir dilekçeyi Ankara'ya götürmüş. Evren İstanbul'a geldiğinde bir gurup, orduevine giderek, cezaevindeki baskıları protesto eden bir dilekçeyi, emir subayına iletmiş. Emir subayı, gelenlere, "versem de fayda etmez, kendisi hepsini biliyor" demiş. Bu söylenti olabilir, ama böyle bir söylentinin çıkması bile anlamlıdır.

Eylem sonucunda faşist yönetim gerileyerek ödün vermek zorunda kaldı. Askeri eğitimin, askeri hitapların ve dayağın kaldırılması, içeriye yiyecek ve ocakların alınması, siyasal temsilciliğin tanınması, tecritin kaldırılması, kadın yoldaşlara iğrenç davranışlara son verilmesi kabul edildi.

Eylemlere tüm siyasetler katıldı. Yalnızca TKP oportünistleri ve reformist çevreler, uzlaşmacı tavırlarını sürdürerek eylemlere katılmadılar. Şu anda tüm cezaevlerinde bu siyasetlere tecrit uygulanıyor.

Faşist diktatörlüğe karşı, idamları protesto ve işkenceye devrimci vermemek için girişilecek herhangi bir askeri yaptırımda alınacak kararlı tavrı, öteki anti-faşist siyasetlerle birlikte yükseltiyoruz.

Cezaevlerini, Marksist-Leninist ilkelerin yükseltildiği, TKP'nin kızıl devrimci onurunun korunduğu, devrimci çizgimizin ve tüzüğümüzün hayata geçirildiği, eksiklerimizin tamamlandığı, "bizi bizden başkası yenemez" ilkesinin dosta düşmana en zor günlerde gösterildiği bir okul haline getireceğiz.

Faşist diktatörlüğün zindanlarında yaz taarruzunu coşkuyla tamamladık

Bir buçuk ay önce toplanıp, yaz taarruzunun ne olduğunu değerlendirip, kadroların yetişmesindeki ve elenmesindeki devrimci yerini acımasızca, yoldaşça tartışmalarla ortaya koyup, kolları sıvadık. Bizi bizden başkasının yenemeyeceğini çok iyi bildiğimizden yaz taarruzunun oportünizme ve burjuvaziye karşı devrimci işlevi bizce açıktı: Söz yok, iş var.

Başa ideolojik çalışmayı aldık. Daha doğrusu, ideolojik çalışmaya, daha dikkatli ve daha enerjik yanaşmayı kararlaştırdık, bir hız verdik. Okudukça eksiklerimizi daha bilimsel, daha olgun gözledik. Yaz taarruzunun önemli bir işlevi olan *emek eğitimine* de gözümüz gibi önem verdik.

Yaz taarruzunda emek eğitimi olarak bir işçi yoldaşımız cezaevinin en güzel gemisini yaptı. Gemiyi yaptıktan sonraki komünist alçakgönüllülüğü, gemi yapan birçok şıpsevdiyi eğitti, utandırdı. Tüm yoldaşlar emek eğitiminin her yönüyle en güzel örneklerini verdiler. Yaz taarruzu sonunda iki büyük gemi, altı tesbih, dört pano, altı çerçeve yapıldı.

Ayrıca bir yoldaşımız yüzüğünü, tüm yoldaşlar valizlerindeki kendi ihtiyaçları dışındaki tüm çamaşırlarını yaz taarruzuna verdiler.

Yaz taarruzu boyunca mutfak işleyişini daha da sistemli bir hale getirmeyi düşünüyorduk. Gerçi önceden de bu konuda dikkatliydik. Hatta cezaevinde en disiplinliydik. Bunu biz değil, oportünistler de dahil tüm siyasetler söylüyordu. Yaz taarruzu boyunca disiplinimizi daha da arttırdık, ihtiyaçlarımızda bazı kısıtlamalara gittik.

Yaz taarruzu boyunca keseneklerde hiç aksama olmadı. Keseneğin komünist işlevi cezaevine düştüğümüzden beri hiç unutulmadı.

İki Ağustos tarihli toplantıda yaz taarruzunu başarılı bir şekilde bitirdiğimizi, verdiğimiz sözü tuttuğumuzu gördük. Zindanlardaki yaz taarruzu bize en zor günlerde bile gemimizin su almadığını gösterdi. En güzeli, bizi bizden başkasının yenemeyeceğini dostlarımıza neşeyle, düşmanlarımıza kararlılıkla gösterdik.

Cezaevinde ideolojik çalışmasından emek eğitimine, sistemli metotlu mutfak işleyişinden dikkatli insan ilişkilerine kadar komünistçe komün işleyişinin en güzel örneklerini partimiz için verdik. Oportünist-devrimci ayrımının TKP içinde laf değil somut bir olgu olduğunu, *İşçinin Sesi*'nin bu ayrımın peşini bırakmayacağını cezaevinde de gösteriyoruz. Sonuna kadar da göstereceğiz.

Kaşıkçılar da kurtaramayacak

Serdar Soylu

Son iki üç haftadır burjuva basını çarşaf çarşaf Adnan Kaşıkçı'nın Türkiye'ye gelişini anlatıyor, boy boy resimlerini basıyor. Bir yandan bu zatın Kayserili olmak gibi Türkiye ile derin kan bağı vurgulanırken, diğer yandan mutlu bir aile babası olduğu, uçak filosunun THY filosu kadar olduğu, elindeki nakit paranın Türkiye bütçesinin beşte biri olduğu da işleniyor. Kaşıkçı bugüne kadar beklediğimiz dört-dörtlük zengin iş adamı, hem Kayserili, hem iyi aile babası, parası da bol. Bir de yatırım yapsa, nerdeyse kurtulduk.

Günlük burjuva basınının halkta sempati yaratmak, Kaşıkçı'yı da kandırıvermek için gösterdiği olağanüstü çaba bile bu saygıdeğer işadamının gerçek kimliğini gizleyemiyor. Ne yapalım Kaşıkçı Suudi Arabistanlı bir silah tüccarıymış, dünyanın karanlık silah piyasasının önde gelen adamlarındanmış. Bu piyasanın oyunlarında öyle ustalaşmış ki dünyanın en zengin işadamlarından oluvermiş. O kadar kusur kadı kızında da bulunur.

Bu işin yalnızca bir yanı. Bizi temel olarak ilgilendiren, "Kayserili" zenginimizin eşek boyayıp satarak mı, ya da silah satarak mı zengin olduğu değil, burjuva basınının bu çırpınışının nedenleridir.

Nedenlerden biri, el altından burjuva basınına uçurulan "Aman Kaşıkçı'yı iyi tanıtın, kaçırmayalım" direktifi olsa gerek. Haber ve röportajların hep aynı tarafa yönelmesi bu kanıyı doğruluyor.

Temel neden Türkiye finans-kapitalinin yaşadığı güçlüklerdir. Özal'ın küçükler ölsün, büyükler yaşasın politikası, küçükleri öldürdü ama büyükleri de kurtaramadı. Büyüklerin zorluğu güçlenebilmek ve üretimlerini dünya pazarı standartlarına çıkarabilmek, dışa açılabilmek için gerekli para ve yatırımları yapacak kaynakları bulamamaktan geliyor. Dünya bankaları, yabancı sermaye 12 Eylül öncesinde devrim korkusuna yatırım yapmıyordu. Şimdi ise ekonomiye güvenemiyor. Bugün yatırırım, yarın batar, diyor. Bunun için Türkiye finans-kapitali kapı kapı kredi, yatırım dileniyor. Bir yandan "ülkede sulhü sağladık" diyerek yabancı sermayeye elinden gelen güvenceyi vermek istiyor, diğer yandan önemli zenginlerle "gözden kaçmış" akrabalık bağlarını keşfederek sempatik görünmeye çalışıyor. Kaşıkçıların, Teksaslı petrol krallarının sırrı burada yatıyor.

Kaşıkçı'nın Ortadoğu'yla olan ilgi ve bağları da Türkiye burjuvazisine hoş görünüyor. Bir taşla iki kuş vuracaklar. Hem finansman, hem Ortadoğu'ya açılma olanağı. 7.10.82 tarihli *Hürriyet* şöyle diyor: "Yakılmış, yıkılmış bir Lübnan, bir Irak, bir İran. Buralara en yakın karayolu bağlantısı olan ülke Türkiye. Bu ülkeler ile en çok ilgilenen Suudi Arabistan. Suud Kralı Fahd'a en yakın adam Adnan Kaşıkçı. İşte Kaşıkçı bu nedenle Türkiye'ye sık sık gelecek. Ticaret bu, para bu..."

Türkiye finans-kapitalinin banka kapılarından, zengin işadamlarına kredi, yatırım için düşmesi onun çaresizliğini, ne denli zor durumda olduğunu sergiliyor. Bu zor durumdan parlak akrabaları "anavatana" transferle kurtulmaya çalışıyor. Ancak bunalım finans-kapitali öyle sarsıyor ki, akrabaları da onları kurtaramayacaktır.

TKP'nin 62. kuruluş yıldönümü

İzmir'de illegal olarak kutlandı

Yoldaşlar,

Bugün 11 Eylül. Bugün tüm birimlerde partimizin 62. kuruluş yılı illegal olarak kutlandı. Bolşevizmi yaşama geçireceğimize, bolşevizme karşı olan her akımla savaşacağımıza ve faşist cuntayı devrimle devireceğimize and içtik.

Şu anda saat 24.00. Bizim Radyo'nun 23.30 yayınını dinledim. Menşevizme karşı bir kat daha kinlendim. İ. Bilen'in 62. yıldönümü konuşmasını yer yer kendi sesinden, yer yer de özetleyerek verdi. Ben bu konuşmanın bir kısmı üzerine yazacağım.

İ. Bilen konuşmasında cuntanın iki yıldır halka hiçbir şey vermediğini, halkı ekonomik ve fiziksel olarak ezdiğini söylüyor. Evet, halkımız ezildiğinin, horlandığının fiziksel olarak yok edilmek istendiğinin farkında. Bunları halk da dile getiriyor. Ve soruyorlar: Ne olacak? Ne yapmalıyız? Ama Bilen'den yanıt yok.

Yine sayın Bilen cuntanın savaş kışkırtıcısı olduğunu, 45 milyon insanımızı serüvenlere sürükleyerek kırdıracağını, bu konuda emperyalizme destek ve maşa olduğunu söylüyor. Başını Sovyetler'in çektiği sosyalist sistemin ve tüm ilericilerin savaşa karşı olduklarını, dünya barışının sağlanması için savaştıklarını söylüyor ve ekliyor: TKP barış politikasını ardıcıl savunuyor. TKP tüm ilericileri ve demokratları barış savaşımına katılmaya çağırıyor. Bilen haklı. Haklı da, faşist cuntanın halka karşı açtığı savaşa işçi sınıfı ne demeli? İşçi sınıfı haklı davası için savaşmamalı mı? Gerçek dünya barışı nasıl sağlanır? Burjuvaziye karşı beyaz güvercin uçurtarak mı?

Dünya barışının sağlanmasından yanayız ama barış barış demekle olmuyor bu. Bu ancak dünya devrimi ile gerçekleşebilir. Bu alanda bize düşen görev de, kendi burjuvazimize karşı devrim için savaşmak. Halkımız bu savaşa hazırlanıyor.

Yine İ. Bilen, tüm ilerici ve demokratları cuntanın anayasasına hayır demeye çağırıyor ve bu kadarla kalıyor. Biz bu anayasaya neden hayır denmesi gerektiğini biliyoruz. Demokratik anayasa için insanları hayır demeye çağırıyoruz ve diyoruz ki, böyle bir anayasa ancak halk devrimiyle kazanılacaktır. Bu da burjuvaziye karşı dişe diş savaşmakla olacaktır. Yarın hayır oyunu kullanırken, bunu tamamlamak için yarından sonra da silahınla, dişinle, tırnağınla savaşa hazır ol diyoruz. Ama İ. Bilen bunları aklına bile getirmiyor.

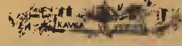
Soruyoruz: Demokratik bir anayasadan yana mısınız? Eğer öyleyse bunun yolu kan ve ateş içinden, barikatlardan geçiyor. Buna da var mısınız? Sadece sandık başlarında hayır demekle yetinenler unutmasınlar ki bu dünyanın çöplükleri neler gördü, neler. Ne Plehanoflar, ne Kautskiler gördü. Daha ne Bilenler görecek.

İşçi sınıfımız, devrim yolunda önünü temizleye temizleye, ağır ama emin adımlarla yürüyor. Yürükoğlu yoldaşın dediği gibi bu kavga gelecek kavgasıdır. Sınıfımız, partimizin öncülüğünde geleceğe, devrime hazırlanıyor. Onu bu yolda engelleyenleri de kaldırıp çöplüğe atıyor.

Yaşasın burjuvaziye ve oportünizme karşı devrim kavgamız!

S. Acar
İzmir

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Devrimin de, partinin de güvencesi işçilerdir!

İŞÇİNİN SESİ

Karkêren hemû welatan yekbın!

Yıl:8, Sayı:212-233
18 Ekim 1982

ÇEK-AL

IV
TKP DAVASI İDDİANAMESİ

Cuntanın sert baskıları TKP'nin işçi sınıfı ile, onun savaşkan kesimi ile bağlarını kesip koparamamıştır.

"TKP, gelen selin ağzından kadrolarını korumak için tüm gücüyle savaştı, savaşıyor. Cuntaya karşı partimizin saptadığı, uyguladığı esnek politikanın doğruluğunu kanıtlıyor. Birçok legal çalışma olanaklarımızı yitirdik. Buna karşın gelen saldırı partimizi yığınlardan yalıtlayamamıştır. TKP, işçi sınıfının, halkımızın içinde yaşıyor. Partimizin görüşü açıktır: Tüm ulusal demokratik güçler birleşebilirse, partimiz tüm savaşım olanaklarını akıllıca değerlendirebilirse, doğru bir politikayla yığınların savaşımlarına yardımcı olabilirse, onlara çözümleyici yol gösterebilirse, yığınlarla savaşımları içinde başlaşabilirse bugünkü durumdan devrimci bir çıkış yolu olanaklıdır.

"... Barış savaşımının en ardıcıl gücü komünistlerdir. TKP, komünist ve işçi partilerinin Paris Toplantısı kararlarını savunuyor. TKP bölgemizdeki kardeş partiler ve ulusal kurtuluş hareketleri arasında ilişkilerin daha da geliştirilmesini savunuyor. Emperyalizm, demokratik Afganistan'a karşı yönelttiği ilan edilmemiş savaşa ülkemizi de bulaştırmak çabasındadır. Cunta hükümetinin aldığı Afganistan ile diplomatik ilişkilerin düzeyini indirme kararı bu yolda baskıların etkili olduğunu gösteriyor...

"... TKP, Sovyetler Birliği'nin kardeş Afganistan halkına... dayanışmasını destekledi, destekliyor. Afganistan sorununun komşu ülkeler arasında barışçıl görüşmeler ve anlaşmalar yoluyla çözümü için Babrak Karmal yoldaşın Mayıs ayında yaptığı öneri, yapıcı ve doğru bir yaklaşımdır. Sovyetler Birliği'nin tutumu, emperyalizmin tutumunun tam tersinedir. Brejnev yoldaşın 26. Kongre' de yaptığı somut öneri bölge sorunlarına çözüm getirici gerçekçi bir yoldur.

"... Barış, bağımsızlık, ulusal bir ordu, ulusal bir ekonomi sorunlarında düğüm noktası Türkiye'nin Nato'ya üyeliğidir. TKP, Nato'dan çıkılmasını, kişilikli bir dış politika izlenmesini öngörüyor.

"Yoldaşlar,

"12 Eylül askersel devirmesi ülkemizde burjuva parlamento rejimine son verdi. Generallerin cuntası erke ele koydu. Gerici askersel diktatörlük altında geçen bir yıla yakın sürede ülkemizin hiçbir temel sorunu çözülmedi. Cunta tüm parlak demeçlerine karşın... ekonominin komutasını emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin sözcüsü Özal'lara bıraktı.

"... TKP MK kuşkusuz bugünkü politik çevrenini bir çırpıda değil, adım adım geliştirdi. Daha ilk günden 12 Eylül'de çıkardığımız çağrı ile askersel devirmeye karşı çıktık. 12 Eylül çağrısı, cuntanın karşı karşıya olduğumuz can-alıcı hiçbir sorunu çözemeyeceğini vurguladı.

"Bugünkü durum nedir?

"... Giderek tekellerin ekonomik gücüyle devletin politik gücü bir potada eriyor, birleşiyor. Tekel yöneticileri devlet yönetimiyle, devletin üst bürokrasisi tekellerin yönetimiyle kaynaşıyor. Yerli yabancı tekellerin adamı Özal, Başbakan Yardımcısıdır. 12 Mart generalleri ve benzerleri bankaların yönetim kurullarında koltuklara oturuyor. Bunların yanısıra Devlet Planlama Teşkilatı ekonomiye tekellerin yararına yön veriyor.

"... 12 Eylül eşiğinde o günkü parlementer rejim ekonomik bunalım ve terörizm karşısında çözümsüz kalmıştı. 12 Eylül öncesinde işçi sınıfı, emekçi yığınlar, kent orta katmanları... aydınlar, teknik elemanlar, öğretmenler, az ve orta topraklı köylüler, kadınlar ve gençlik çetin koşullar altında yığınsal çıkışlar gerçekleştirdiler. İşçi sınıfının grev savaşımı yeni bir düzeye yükseldi. Ekonomik haklar için yapılan tek tek işyeri ve işkolu grevlerinin yanısıra giderek politik nitelikli grevler ortaya çıkmaya başlamıştı.

"...Yığın hareketinde gençlik özel bir yer aldı...

"TKP'nin eylemleri, gençliğin aktif yığınlarının arasında derin politik, ideolojik etkiler yarattı. 12 Eylül öncesinde sol güçlerin eylem birliği yönünde önemli adımlar atıldı. TKP, TİP, TSİP üyeleri, Kürt devrimci demokratları, CHP'liler birçok başarılı yığınsal eylem gerçekleştirdiler. Ve birçok yığın örgütünde ilerici güçlerin etkinlik kazanmasına katkıda bulundular. Ne ki, tüm bu çabalar 12 Eylül öncesinde güçlü bir eylem birliği hareketine yol açmaya yetmedi. Aralarında bizim partimizin de olduğu TİP, TSİP ve Kürt devrimci demokratları ve öteki demokratik güçlerin eylem birliği zorunluluğunu açıkça belirtmelerine karşılık güçlerini birleştirememeleri, aralarındaki subjektif zorlukları aşma konusunda daha büyük sorumlulukla, uzak görüşle davranmamaları, milyonlarca işçi ve emekçinin derin hoşnutsuzluğunun eyleme dönüşmesini zorlaştırdı. Partimizin örgütsel düzeyinin ve yığın bağlarının görece zayıf olması, demokrasi güçlerinin bölünmüşlüğü, askersel devirme tehlikesinin görülmesine karşın engellemesine olanak vermedi.

"... Milli Güvenlik Konseyi'nin diktatörlüğüne gelince, bu rejim, yalnız emperyalizmin en saldırgan kesimlerinin ve en gerici tekellerin değil genel olarak emperyalizmin çıkarlarını kollayan ve tüm işbirlikçi-tekelci burjuvazi adına ilerici güçlere karşı saldırıya geçen gerici bir diktatörlüktür.

"12 Eylül askersel devirmesi Türkiye' de emperyalizme bağımlı kapitalist toplumun derin bunalımı sonucudur. İlerici güçler... ileriye doğru ana eğimin.. artan oranda emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağası blokunun zararına geliştiğini gösteriyor. Bunalım Türkiye'de kapitalizmin gelip geçici bir hastalığı değildir, bunalım kalıcıdır ve egemen güçlerin manevra olanakları git gide daralıyor. Bu durumda temel... tüm devrimci... devrimci sürecin ana itici gücü olmuştur. Ezilen ve iflasa sürüklenen sınıf ve katmanlar eğer bugünkü durumdan kurtulmak istiyorlarsa işçi sınıfıyla birleşmek zorundadırlar. Bugün komünistler öteki ilerici güçlerle birlikte işçi sınıfına, onun bağlaşığı geniş emekçi yığınlara, orta katmanlara, tekelci olmayan burjuva çevrelerine bunalımdan çıkış yolunu gösteriyor: Bu ilk önce tüm anti-emperyalist, demokratik güçlerin tek cephede birleşmesidir.

"12 Eylül öncesinden herkes gereken dersleri çıkarmalıdır. Sorumsuz belgilerle bundan böyle bir adım bile atmak olası değildir. 'Tek yol devrim' çığlıkları artık günümüzde 'Tek yol cuntayı

yıkmak' kılığında halkın karşısına çıkmamalıdır. Herkes de biliyor ki komünistler yığınların bugünkü gerici diktatörlüğe son vermek için atacakları her adımın ön sırasında olacaklardır. Ne ki, sorun yığınları sonul savaşa hazırlamak, bunun için günü ve ertelenmesi olanaksız görevi saptamasını bilmektir. Bu görev, emperyalizme, tekellere ve sağcı askersel diktatörlüğe karşı barış, bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme için tüm anti-emperyalist, demokratik güçleri birleştirmektir. *İşçinin Sesi* serüvencileri gibi bu görevi atlayanlara 'öncü ortaya atılır, yiğitler ardına dizilir' tekerlemesiyle ortaya çıkanlara, durdukları yerde cuntayı bir çırpıda yıkmaktan söz edenlere bilinçli proletaryanın yanıtı şudur: 'Ne duruyorsunuz, size engel olan mı var?'

"Sol radikal belgilerin peşinde koşan tüm dürüst devrimci insanları, devrimci taktiklerde birleşmeye çağırıyoruz. Bu devrimci gevezeliğe işçilerin karnı toktur. Şimdi milyonlarca emekçi için yaşamsal olan savaşlar içinde güçleri birleştirmek gerekiyor.

"... 12 Eylül'den sonra cunta DİSK ve ona bağlı sendikaları kapattı. Sınıf ve yığın sendikacılığını yasakladı. Ne ki, DİSK'in kazanımları hâlâ yaşıyor. 12 Eylül'den bu yana işçiler, sendikasız da kalsalar, yeni koşullara uygun örgütlenmeler oluşturmak yoluyla hakları için savaşımı bırakmadılar. Komünistler işçilerin bu savaşımını tüm güçleriyle destekliyorlar. Parti örgütleri bugünkü yeni koşullardaki savaşta açık sendikalarda çalışmayı başa almalıdırlar. Cunta içinde ve dışındaki en gerici militarist ve Amerikancı güçler, onların güdümünde olan askersel savcılar, tutuklu DİSK yöneticilerine karşı saldırılarını yoğunlaştırıyor. Terörizmle ilgisi olmayan DİSK yöneticilerini, sendika militanlarını idam cezası istemiyle yargılama niyetlerini açığa vuruyorlar. Komünistleri, bu saldırıların geriletilmesi için tüm demokrasi güçlerini birleşmeye çağırıyorum. Onlar, tutuklu DİSK yöneticileri ve sendika militanlarının serbest bırakılması için yürütülen ulusal ve uluslararası dayanışmayı var güçleriyle destekliyor, destekleyecektir. Cunta TÜRK-İŞ'i kapatmamakla birlikte çalışmalarını köklü bir biçimde sınırladı. Gerçekte TÜRK-İŞ hiçbir sendikal eylem yapamaz duruma getirildi.

"... TKP, TÜRK-İŞ'in işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda atacağı her adımı destekleyecektir. TKP, sendikaları kapatılan işçilerin birçok yerde TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalara başvurmalarını, bu sendikaları işten atmalara, baskı ve sömürüye karşı eyleme zorlamalarını, dahası bu amaçla TÜRK-İŞ'e üye olma yolunda istemde bulunmalarını yeni ve önemli bir olgu sayıyor.

"...İşçiler DİSK'in kendiliğinden açılacağı günleri eylemsiz beklemeyeceklerini ortaya koyuyorlar. Ne yapmak gerektiğini kendi sınıf önsezileriyle bulup çıkarıyorlar. İşçi sınıfının kendi deneyimiyle yarattığı bu yeni savaşım yöntemini komünistler incelemeli, onlara yardım etmek için çalışmalıdırlar. Komünistler bir yandan bu görevi yerine getirirken öte yandan DİSK'li ve TÜRK-İŞ'li işçilerin arasında partinin temel politikasını yayacaklardır. TKP, sendikalar üstündeki tüm yasak ve kısıtlamaların kalkmasını, tüm sendikal hakların tanınmasını istiyor. Bu amaç gerçekleşmeli ve tüm sendikalı işçiler, en aşağıdan yukarıya doğru, kendi seçtikleri delegelerle özgür birlik sendikalarını yaratmalı, DİSK-TÜRK-İŞ bölünmesine özgürce son vermelidirler. Çünkü işçiler en başta TÜRK-İŞ yönetimindeki gerici sendikacıların yarattığı sendikal bölünmüşlüğün acısını çok iyi tanımışlardır. Komünistler aynı zamanda işçi sınıfına, süngü gücüyle devlet sendikası düzeyine getirilmek istenen TÜRK-İŞ'te sözde birleştirilme dayatmasını açığa çıkarmalıdırlar. 'Birliğe evet ama özgürce birliğe evet' belgisini öne almalıdırlar.

"...Komünistler sol radikal konumlardaki gençlik kesimlerinin, dayandıkları yanlış ideolojik görüşlerden sıyrılmalarına yardımcı olmalıdır. Bunun için bir yandan goşizmin değişik görünüş biçimlerine karşı ideolojik savaşımı daha da yükseltmek, öte yandan bu akımların etkisinde ama provokatif nitelik taşımayan kesimlerle eylem birlikleri kurmak gereklidir. İGD'nin ve diğer gençlik örgütlerinin kapatılmasıyla birlikte ilerici gençler legal çalışma olanaklarından yoksun kaldılar. Bugün ilerici gençlerin önünde yeni koşullara uygun, merkezi, örgütsel bağımsızlığa sahip, ulusal çapta bir gençlik örgütlenmesini daha sağlam temeller üzerinde ... TKP, ilerici gençlerin anti-emperyalist, anti-faşist, yurtsever bir platforma dayalı geniş yığınsal bir gençlik hareketi yaratma yolundaki savaşımını destekliyor. Birleşik bir gençlik örgütüne ulaşılması hedefi güncelliğini koruyor. İlk elden işçi sınıfı partilerinden ve Kürt anti-emperyalist demokrat hareketinden gençleri birleştirme, giderek CHP'li gençleri ve terörizme karşı olan provokatif eylem çizgisini izlemeyen öteki gençlik kesimlerini kavramak yolunda ilerici gençlerin saptadıkları perspektif doğrudur.

"Komünistler demokrat öğretmen hareketini bütün gücüyle destekledi. 12 Eylül'den sonra çok sayıda öğretmen çeşitli nedenlerle gözaltına alındı ve tutuklandı. Öğretmenlerin ekonomik demokratik savaşımına omuz verdi. Partimizin bu yolla öğretmen hareketi içinde kısa zamanda etkin konumlar kazandığı biliniyor. Partimiz, mühendisler, teknik elemanlar ... arasında aktif bir çalışma yürüttü ve ileri konumlar kazandı. Komünistler meslek sahiplerinin ekonomik, demokratik savaşımına omuz verdi.

"... 12 Eylül öncesinde ülkemizde demokratik kadın hareketi etkin bir gelişme gösterdi. İKD ... itici gücü ve taşıyıcısı oldu. Büyük ölçüde işçi ve emekçi kadınları da kendine çekti, örgütledi, eğitti. Demokratik kadın hareketi yalnızca kadınlar içinde değil, genel demokrasi savaşımında, ilerici güçlerin eylem birliğinde, barış hareketinin de gelişmesinde rol aldı. Komünistler önümüzdeki dönemde de kadınlar arasındaki çalışmasıyla, irili ufaklı pek çok legal olanaktan yararlanarak demokratik kadın hareketinin gelişip güçlenmesine omuz vermeyi sürdürecektir.

UDC üstüne

"Yoldaşlar,

"Bugünkü karmaşık ve sorunlu koşullarda tüm ulusal demokratik güçlerin tek cephesi için savaşım partimizin güncel temel politikasıdır. Bu politikayı yaşama geçirmek için ne yapmalıyız? Bizce alınan kararların bir tek değerlendirilme ölçütü vardır. O da pratiktir. TKP Programı yazıldığından bu yana 7 yıl, Parti Konferansı toplandığından bu yana 4 yıl geçti. Cephe politikasını açıklayalı belki çok oluyor. Üstelik partimizin bu politikası yeni değil. Tüm ilerici güçlerin faşizm tehlikesiyle karşı karşıya geldiği bir dönem yaşadık. Bugün ise askersel diktatörlük kurulmuştur. Kısaca ulusal demokratik güçlerin birleşmesini sağlayacak gerçekten elverişli koşulların varolduğu yılları yaşadık, yaşıyoruz. Ne ki, partimiz, önüne koyduğu Ulusal Demokratik Cephe'yi gerçekleştirme görevini yerine getirebilmiş değildir. Burada bir sorunu tartışmak yararlı olacaktır. Ulusal Demokratik Cephe programı ile TKP'nin yakın programı arasındaki bağ nedir? Daha geçen 1980 MK Plenumu'nda şöyle bir yaklaşım vardı. 'Bu UDC programı ile partinin yakın programını özdeş sayma yanlıştır.' Biz bunların özdeşliğini birçok kez yayınlarımızda duyurduk. Böyle bir tutum önceden partinin elini kolunu bağlamak olmuyor mu? Bu, bir bakıma ya bizim programımızı onaylarsınız ya da UDC kurulmaz anlamına geliyor. Cephe sorununun uzlaşmayı da içerdiğini unutmamalıyız. Nasıl bir cephe düşünüyoruz? İdeal bir cephe mi, yoksa varolan sınıfların temsilcilerinden oluşacak reel bir cephe mi?

"UDC'nin TKP'ye özgü bir belgi olduğu bize çok sık söyleniyor. Bu doğaldır. Cephe programı TKP'nin yakın programıdır, dersek bu eleştiriler her zaman yerinde olacaktır. Ne ki cephe sorunu somut ve gelgeç olmayan bir sorundur. Parti en üstten en alt örgüte kadar sürekli toplumun tüm sınıf ve katmanlarını, onların örgütlerini, politik partilerini incelemelidir. Özellikle politik örgütlerin, yığın örgütlerinin yeni eğilimlerini, onların programlarını, yönetimlerini, üye bileşimlerini, iç çelişkilerini ayrıntılarıyla bilmek gerekir. Bu yapılmadan parti yönetiminin çok iyi düşünülmüş cephe programı platformu hazırlaması yalnızca boş yere emek harcamak olur. Sonuçta, yapılan cephe programlarına yığınların inancı kalmaz. Şöyle denilebilir mi? Biz kimse onaylamasa da bir cephe programı yayınlar, böylece yığınları etkileriz. Ne ki, yaşam

durmuyor. Ayrıntılı cephe programlarını yeni ekonomik, sosyal, politik gelişmelere göre ayarlamak gerek. Yoksa program uygulanmadan güncelliğini yitiriyor. Doğru tutum bir yandan partimizin yakın programını propaganda etmektir. Öte yandan yığınların öne sürdüğü, onlar için ivedi olan şu ya da bu bağlaşık olabilecek parti ya da örgütün ...TKP devrimci bir... savunmaktadır. Bir başka deyişle cepheye kazanmak istediğimiz güçleri, sınıfların .... benimseyebilecek istemleri için yığınları ... her biri için en geniş eylem birliği, politik bağlaşıklık olanağını aramak ve yaratmaktadır. Komünist Partisi kendisi için istemler öne sürmez. Öyleyse yığınların istemlerini onlardan öğrenmek yoluyla dile getirmenin yollarını bulmalıyız. Komünistlere, yığınların istemlerini öğrenmek ve bu istemler için savaşımda en geniş yığınları birleştirmek, yığınlar üzerinde etkili politik akımların yerel temsilcileriyle bu istemler çerçevesinde eylem birliği yapmak görevi düşüyor. Politik güçlerle cephe birliği tabanda yürütülen çalışmalarla belirlenir. Ne ki bu, mekanik biçimde önce tabanda çalışmak sonra yukarıda işbirliği anlayışını hakim çıkarmaz. Parti var gücüyle yığınlar arasında çalışmalı ve aralıksız tüm demokratik parti ve guruplarla politik blok kurmanın yollarını bulmalıdır. Daha bugünden sağcı askersel diktatörlüğün karşısında barış, bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme uğrunda ardıcıl savaşan güçler vardır. Eğer komünistler, onlara yakın işçi partileri, CHP'liler, Kemalistler, antiemperyalist konumlara gelen dinsel çevreler, Kürt anti-emperyalist demokrat guruplar birleşebilirse, bu milyonlarca insan için ileriye doğru bir atılım yapma yolunu açacaktır. Ne ki, günümüzde cepheye çekilebilir güçlerin konumları yeniden değerlendirilmelidir. Bugün bu politik güçlerin kutuplaşması nasıldır? Somut durum bu soruna yalınkat bir yanıt verilemeyeceğini gösteriyor. Cuntanın dışındaki tüm güçlerin tek bir cephede birleşmesi olanaklı mıdır?

"Örneğin, AP yönetiminin cuntaya kimi alanlarda karşı çıkışının politik niteliği gericidir. Bu parti cuntanın ilerici güçlere yönelik baskılarını, emperyalizm ve tekel yanlısı ekonomik uygulamalarını destekliyor. CHP'nin tutumu daha da karmaşıktır. Örneğin, Ecevit cuntanın karşısında konum alıyor. Ne ki, bu partinin değişik kanatları cuntanın görece ılımlı ögeleriyle diyalog kuruyor. Genellikle Atatürkçüler birçok konuda karşı çıksalar da cuntayı şu ya da bu yönde destekliyor. Bu karmaşık yapının bir nedeni değişik burjuva politik kümeleri arasındaki cuntanın dengeci politikasıdır. Cunta ve ordu yönetimi içindeki çelişkiler bir denge politikasında kimi zaman en gerici güçlerden yana, kimi zaman liberal çevrelerden yana sapmalar yaratıyor. Kuşkusuz cunta her geçen gün saldırısını daha çok işçi sınıfına, ilerici güçlere karşı yoğunlaştırdıkça onun karşısında giderek büyüyen güçler oluşuyor. Bu durumda komünistler bir yandan bugün ortaya çıkan ve yarın çıkacak olan toplumsal muhalefetin ister eski ister yeni, somut her temsilcisini zamanında tanımalı onlarla eylem birliği olanaklarını kullanmalıdır. Öte yandan komünistler, düşman karşısındaki en küçük çatlaktan yararlanmalıdırlar. Bu çatlaklar işçi sınıfına, ilerici güçlere manevra olanağı veriyor. Partimiz bütün bu çelişkiler arasında esnek bir politika ile tüm ulusal demokratik güçleri birleştirmeye çalışmalıdır. Bu ise bugün cuntanın çevresinde gerici kümelenmeler içinde emperyalizm, işbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağası blokuna karşı tüm güçleri hesaba almayı gerektirir. Onları birleştirmek cuntanın tüm saldırılarına ve cuntanın en gerici, Amerikancı ögelerine karşı geniş bir hareket yaratmak olanaklı ve zorunludur. Adına ne dersek diyelim yakın gelecekteki antiemperyalist, demokratik güçlerin erkinin embriyonu olacak tek cephe bugünden TKP ve öteki işçi partilerinin ortak politikasıdır. Bu düşünce birliği cephenin gerçekleşmesi için daha şimdiden somut adımların atılabileceğini gösteriyor. En önemlisi, bugün ülkemiz politik yaşamında yığınlarca işçi ve emekçinin çıkarlarını savunabilecek tek almaşık böyle bir cephe olabilir. Bugün dar gibi görünen olanaklar, ilk adımlar atıldıktan sonra, politik savaşım süreci boyunca genişleyecektir. Bu tarihsel olanağı boşa harcamamak tüm ilerici güçlerin elindedir.

Parti çalışmaları üzerine kimi örgütsel sorunlarımız

"Yoldaşlar,

"Partimiz TKP'ye yönelik ağır saldırılar, yoğun tutuklamalar olmuştur. İşbirlikçi tekelci burjuvazi bu saldırılarla TKP'yi yok edebileceğini sandı, edemedi, edemeyecektir. Partimiz yaşıyor. Kuşkusuz herşey eskisi gibi değildir. Çalışma koşulları zorlaşmış, partimiz yeni yeni güçlüklerle karşı karşıya kalmıştır. Örgütsel alanda çözmek zorunda olduğumuz büyük görevler vardır. Onunla birlikte, partimiz gecikmeksizin yaralarını sarmaya başlamış ve bu yeni görevler için yoğun bir çalışma ortamına girmiştir. Şimdi yeni koşullarda savaşıyoruz. Tüm çalışmalarımızı derin gizlilik niteliyor. Her alandaki çalışmalarımızı bu koşullara göre düzenlemekle görevliyiz. Bu görevin başarılması geçtiğimiz dönemdeki eksiklerimizin, hatalarımızın, zayıflıklarımızın saptanmasına, uğradığımız kayıpların nesnel ve öznel nedenlerini değerlendirmemize sıkıca bağlıdır. 1980 Mayıs Plenumu'nun kararlarının ne ölçüde uygulandığını da saptamalıyız. Öncelikle şunu belirleyelim. Sorunların biriktiği her durumda bunların içinden yakalanacak halkaların titizlikle, doğru biçimde saptanması yakıcı bir önem taşır. Ağır saldırı ve gericilik koşullarında temel görev partiyi korumaktır. Ne ki, koruma görevi yalnızca politik-örgütsel bir görev değildir. Özellikle politik-ideolojik bir görevdir. Bu özde sorun yeterince sağlanmazsa örgütlü geri çekilme taktiği özümsenemez. Savunma durumu ile geri çekilme durumu ayrımı açıkça görülemez, doğru biçimde geri çekilme öğrenilmedikçe utkuya varılamaz. Partiyi koruma görevi politik taktiklerimize olduğu kadar kadrolarımızın politik deneyimine, parti çalışmalarında disiplini daha da güçlendirmeye sıkıca bağlıdır. Dünkü deneyimin yeterli olduğu söylenemez. Ama şimdi bu deneyimi kadrolarımız ateş altında kazanıyor, çelikleşiyor. Kadrolarımız arasında partiye bağlılık, parti disiplini yüksektir. Ne ki, ağır koşullarda parti kararlarına yalnızca uyma yetmez. Onları hızla uygulama, yani parti disiplinini pratik çalışma içinde de daha güçlendirme zorunluluktur. Partiyi koruma sorunu politik ortamda partinin konumlarından da bağımsız ele alınamaz. Çünkü her sorun politik, örgütsel diğer sorunlarla sıkı bağıntı içindedir. Mutlak gizlilik mümkün değildir. Böylesi bir anlayış partiyi yığınlardan koparır. Partimiz yığınlar içinde doğru savaşkan bir çizgi izlemiştir. Savaşan partiye saldırılır. Diğer yandan yalnızca o anki koşullarla bağlı bir parti çalışması da doğru değildir. Lenninci parti bir savaş, bir örgüt biçiminden diğerine daha hızlı geçme yeteneği kazanmak, her zaman daha zor koşulları dikkate alan bir çalışma içinde olmak durumundadır. Geçmiş dönemde bu yolda, bu yönde attığımız adımları yeterli bulmamız olanaksızdır. Partimizin ayağa kalkma süreci demokratik özgürlüklerin göreceli genişlediği bir ortamda oldu. Yığın savaşımları hızla yükseliyor, yığınlar en başta işçi sınıfımız, hızla politikleşiyordu. Partimizin yönetici rolü bu gelişmeyi daha da hızlandırdı. Partimiz illegalde bu gelişmeyi kucaklamak, yönlendirmek zorundaydı. Partimiz çabalarını buna yöneltti. Önemli başarılar kazandı. Ne ki, diğer yandan bu gelişme partimizi yarı-legal konumlara çekti. Deneyimimizden şu dersleri çıkarmak gerekiyor: O günkü çalışma koşullarında, bir yanda kitle örgütleri daha sağlamlaştırılırken, diğer yandan legal çalışma, olanakları iyi değerlendirilmelidir. Gelişmeye göre gerekli zorunlu legal çalışma, örgütlenme biçimleri önceden hazırlanmalıdır. Legalizm korkusuyla böylesi legal politik örgütlenme biçimlerinden ve çalışmalardan uzak durmak yanlıştır. Kuşkusuz ki her durumda legal çalışmaların başarısı temelde güçlü illegal parti örgütlerine bağlıdır. Bu hızlı gelişim süreci içinde parti kadrolarının seçimi, yerli yerine yerleştirilmesinde, geliştirilmeleri konusunda da eksiklerimiz oldu. Kimi yerde politik deneyimi henüz yeterli olmayan genç kadrolar yönetici görevler almak zorunda kaldılar. Bu durum politik yönetim zayıflıkları doğurdu. Parti yaşamında bazı olumsuzluklara yol açtı.

Yer yer kişisel yönetim eğilimleri, buyrukçuluk görüldü. İşbölümü, uzmanlaşma, denetim, artizanlığa son vermede göze çarpıcı eksiklerimiz vardır. İllegal çalışma ilkelerini her zaman eksiksiz uygulayamamak polisin saldırısını kolaylaştırdı.

"Partimizin bugünkü gelişme düzeyinde kadrolarımızın seçimi, yerleştirilmesi ve geliştirilmesinde objektif, bilimsel temellere dayalı bir kadro politikası önemini daha da arttırıyor. Her düzeyde kollektif yönetimi güçlendirme, işbölümü, ve uzmanlığı geliştirme ve denetimi arttırma, parti yaşamında sol sekterliğin tümörlerini silme yönünde somut önlemler almalıyız. Demokratik santralizm ilkesini yetkinleştirmek, santralizme daha da ağırlık vermek gerek. Ancak günlük çalışmalarda, sürekli yukardan buyruk beklemek, buyrukçuluk sağlıklı bir santralizm değildir. Her örgüt, her üye, parti kararlarının kendi alanında uygulanmasından sorumludur. Böylesi bir sorumluluk temel parti örgütlerimizin girişimci çalışabilmesiyle gerçekleşebilir. Yurtiçi ve yurtdışı parti örgütlerinin sorunları bir yandan genel parti normları ışığında ele alınırken bir yandan her birinin içinde bulunduğu çalışma koşulları değerlendirilmelidir. Yeni koşullarda Batı Avrupa örgütlerimiz partimizin toparlanma ve güçlendirilmesinde önemli katkı yapacaklardır.

"Şunu bir kez daha saptıyoruz: İdeolojik alandaki her türlü zayıflık örgütsel yapıya, çalışmalara kaçınılmaz biçimde yansır. İdeolojik savaşımı güçlendirmek parti örgütünü güçlendirmek demektir. Diğer yandan doğru bir politika ancak sağlam ve güçlü parti örgütleriyle yaşama geçebilir.

"Yoldaşlar,

"TKP-MK Plenumu tarihsel bir görev yapıyor. Bugün Türkiye'de milyonlarca işçi, emekçi birbirinden kopuk, dağınık ilerici çevreler... parlamenter koşullarda başlarında yürüyen... liderleri ortada göremez oldu. Burjuva partileri kendi yığınlarını bir yana attı. Sol radikal gurupların şefleri bir araç gibi kullandıkları militanlarını koyup gitmiştir. Gerici askersel diktatörlük süngüyle yığınların demokratik örgütlerini kapatmış, bu örgütlerin yöneticilerini tutuklamıştır. Milyonlarca insan şimdi kendisini örgütsüz, önderlikten yoksun görüyor. Partinin yaralarını sarmak, çelik disiplinli örgütümüzü eskisinden çok daha büyük bir enerji ile ayağa kaldırmak, ulusal demokratik güçlerin birliğini sağlamak demektir. Bu görevi başarırsak, 12 Eylül devirmesinden işçi sınıfımız, halkımız güçlenerek çıkacaktır. Bunu başaracağız. Çünkü şu anda Türkiye'de bu görevi başarabilecek doğru bir politikası olan örgütlü bir parti vardır. Bu parti TKP'dir. TKP yaşıyor, savaşıyor.

İdeolojik çalışmanın kimi yönleri

"Yoldaşlar,

"Partimizin bugün içinde bulunduğu çetin sorunların üstesinden gelmesi, ideolojik çalışmalarımızın, özellikle ajitasyon-propaganda çalışmalarımızın güçlendirilmesini gerektiriyor. 1980 Mayıs Plenumu'nda alınan kararların tümü 12 Eylül askersel devirmesinin ortaya çıkardığı yeni koşullarda uygulanamadı. Öyleyse geçen plenumun ideolojik çalışmalarımız üstüne yaptığı eleştirilerin bugün de genel olarak geçerli olduğunu, ideolojik çalışmalarımızda zayıflıkların tümüyle giderilemediğini belirtmek doğru olacaktır.

"Plenum, partimizin merkez organı *Atılım*'ı geniş olarak ele almalı, onun daha geliştirilmesinin nasıl sağlanacağı sorununa yanıt getirmelidir. *Atılım* partinin Merkez Komitesi organıdır. Onun politikasını yayıyor. Ne ki, bir gerçek de ortadadır. Yığınlarla her türlü engeli aşacak, sağlam iletişim kanalları olmayan bir gazete kollektif propagandacı, kollektif ajitatör ve kollektif örgütçü olma niteliğinden çok şey yitirir. Eğer *Atılım*, yığınların savaşına, yaşamına özgü canalıcı bilgileri, haberleri, yorumları içermezse yığınlar da onu aramayacaktır. Parti örgütleri yığınlardan canlı haberlerle *Atılım*'ı besledikleri ölçüde gazete gerçek işlevlerini yerine getirir. Bu zor koşullarda pekçok komünist, özverili çalışmalarıyla *Atılım*'ı yığınlarla bağlamanın yollarını bulacaklarını kanıtlıyorlar.

"Partimizin teorik sorunları işleyen bir yayın organı çıkarma kararı vardır. Şimdi bu kararı uygulayabilme aşamasına geçebilmek için onu yeniden ele almak zorundayız. Bugün karşı karşıya olduğumuz karmaşık sorunlara bu yayın organı ... geniş açıklamalar getirmelidir. TKP'nin Sesi radyo yayını şimdi ülkemizde gerçeği açıklayan en güçlü silahımızdır. Biz onu yeterince verimli, etkili, yeterince yığınların anlayabileceği nitelikte kullanabiliyor muyuz? Herşeyden önce yayınları kısa ve özlü olmalıdır.

"... Günümüz koşullarında yüz yüze sözlü ajitasyon-propagandanın önemi artıyor. Öte yandan en geniş yığınlara ulaşmak için sözlü, yazılı, görsel-işitsel, legal veya illegal değişik yöntem ve araçlardan da yararlanmak gerekiyor.

"... Partimizin ajitasyon-propaganda aygıtı ideolojik savaşımı çok daha enerjik bir biçimde yürütmelidir. Bu yolda atılacak çok adımlar var. Aşılması gereken zorluklar var. İdeolojik çalışmayla görevlendirilecek kadrolar, partimize uzmanlar, bilim adamları yetiştirmek gerekiyor. Ağırlaşan koşullara, artan zorluklara karşılık parti içi eğitimin önemi de artıyor. Üye ve sempatizanların politik eğitimini sağlamak, ideolojik, teorik düzeylerini yükseltmek için günün koşullarına uygun araç ve yöntemler bulunmalı ve kullanılmalıdır. İdeolojik savaşım bugün özel önem kazanıyor. Partimiz yaralar aldı. Yığınların devrimci belgiler haykırdığı günlerde herkesten çok TKP'yi övenlerin içinden şimdi partinin her zayıflığına karşı saldırıya geçenler çıkabilir. Egemen güçlerin partimize saldırısına, partiden atılmış oportünistler eşlik ediyor. Bu durumda yılgınlık sonucu ortaya sapmalar çıkabilir. Buna karşı partinin içinde her türlü yanlış görüşe karşı ideolojik savaşım zorunludur. Bugün artık kesin bir dille.. Türkiye işçi hareketine ağır kayıplar verdiren sol sapmaların çürütülmesi gerekir. Özellikle *İşçinin Sesi* gurubunun teori ve pratiğine karşı kesin savaşılmalıdır. Bu gurubun bugün artık büsbütün yozlaştığı, anti-TKP'cilikten anti-Sovyetizme kaydığı kanıtlarıyla gösterilmelidir. Bu gurubun aşırı sol konumlardan Avrupa komünizmini savunanlara doğru kaydığını, sosyalizmde partinin rolü ve sosyalist demokrasi sorunlarındaki tutumlarında sağ revizyonizme yaklaştığı, ulusal alanla uluslararası alanın bağını koparttığı daha iyi ortaya çıkıyor... bu ise TKP'ye saldırının çok iyi öğrettiği gibi yalnızca siyasal polisin işine yarayan bozguncu eylemlerdir. Bu guruba karşı partinin ideolojik savaşımı kesin bir biçimde ele alması gerekiyor.

"TKP'nin ajitasyon-propaganda çalışmasının amacı, parti çizgisini, politik hedeflerimizi yığınlara anlatmak, benimsetmektir. Bu amaca bağlı olarak ajitasyon-propaganda, komünistlerin yığınlar arasında çalışma planını düzeltmeye, yeni koşullarda parti örgütümüzü güçlendirmeye yarayacaktır.

"Esnek bir politika izlemek, geniş bağlaşıklığa yönelmek, yığınlarla bağlanıp onun bir parçası olmak için sağlam, ilkeli ideolojik konumlar gerekiyor. Partimizin tüm çalışma alanlarında sol sekterliğin her türlüsünü silmek için ideolojik savaşımı ve aynı zamanda sağ yanlışlıklara karşı uyanıklığı bir an elden bırakmamak gerekiyor. Anti-komünizme, anti-Sovyetizme karşı savaşım, TKP'nin ulusal niteliğini, ulusal çıkarları en önde savunan parti olduğunu, partinin proletarya enternasyonalizmi ilkelerine bağlılığı ile yurtsever niteliğinin birbirini tamamladığını göstermek, ajitasyon-propaganda çalışmalarımızda önemli alanları oluşturuyor.

Politik durum ve TKP'nin tutumu

Sanıklarımızdan Hıdır Özen'in Hasköy'deki evinin çatı katında sigara paketi içine gizlenmiş olarak bulunan 10 daktilo sayfası halinde pelür kağıdına yazılmış "Politik Durum ve TKP'nin Tutumu" başlıklı TKP mesajının orijinali Sarıca parti isimli Ankara TKP Davası sanıklarından ve bizde ifadesi mevcut Ulvi Oğuz'un Moda'daki evinde aynı arama günü negatif filmler halinde bulunmuştur. Bu dokümandan paşajlar veriyoruz:

1. Devirmeyi hazırlayan etkenler

"Türkiye'deki askersel devirme, emper-

yalizmin başta ABD emperyalizminin dünya ölçüsünde çatışma politikasına geçtiği ve Türkiye üstünde baskılarını yoğunlaştırdığı koşullarda oldu.

"... Egemen güçler, ülkeyi parlamenter yöntemlerle yönetemez duruma gelmişlerdir. Ama o günkü güçler oranı bunalımdan demokratik bir çıkış sağlamaya elverişli değildi. Çelişkiler bir devrimci duruma yol açmadı.

"Dünya ölçüsünde gerginlik ve silahlanma politikası izleyen Nato egemen çevreleri, Nato'nun Güneydoğu kanadını güçlendirmek ve Türkiye'yi yeni askersel politik stratejisine daha etkin araç etmek amacına uygun, istikrarlı bir rejim istiyordu. Ülkemizde devlet tekelci kapitalizminin varolan tohumlarını geliştirmeye, bu süreci tırmandırmaya, çıplak egemenliğini kurmaya yönelen işbirlikçi tekelci burjuvazi bu amaçlarının önündeki politik ve ekonomik engelleri ortadan kaldırmak, kapitalist ekonomide köklü yapısal ayarlamalara gitmek istiyordu. Böyle bir rejimin koşullarını yaratmak için emperyalizm ve işbirlikçi tekeller her alanda gericiliği kışkırttılar ve baskıcı yöntemleri öne çıkarttılar.

"Emperyalist gizli servisler ve gerici AP hükümetiyle MİT, bunalım koşullarında ortaya çıkan yığınların direnişlerini bastırmak için artan ölçüde faşist MHP'yi desteklediler. 'Sol' terörist örgütleri kışkırttılar, sonuçta, Türkiye görülmemiş bir terör dalgasıyla sarsıldı. Can güvenliği giderek yok oldu.

"... 12 Eylül eşiğinde, o günkü parlamenter rejim ekonomik bunalım ve terörizm karşısında çözümsüz kalmıştı. Emperyalist merkezlerin, MHP ve öteki terör odaklarının örgütlediği, kışkırttığı terörizm kontrol edilmesi olanaksız boyutlara ulaşmıştı. AP hükümeti, ülkeyi daha büyük tehlikelere sürükleme, gericiliği daha da güçlendirme yolunda yürüyordu. Ama o emperyalizm ve tekel yanlısı, halk düşmanı programını tüm zorbalık yöntemlerine karşın tümüyle uygulayamıyordu. Yığınların direnişi, parlamentonun bileşimi, kimi anayasal kurumlarla demokratik ögelerin etkinliği Demirel hükümetinin önüne engeller çıkarıyordu. O nedenle AP başları, ordu yönetiminde etkinliklerini arttırmak için çabalarını yoğunlaştırdılar.

"... CHP hükümetteki uygulamaları ile bunalımı derinleştirmiş yığınsal desteklerini yitirmeye başlamış, iç bölünmelerle zayıflamaya başlamıştı. Parlamento giderek tümüyle işlemez duruma gelmiş, daha da yozlaşmaya başlamış ve yığınlar arasındaki otoritesini büyük ölçüde yitirmişti. AP-CHP arasındaki işbirliği girişimleri başarısızlığa uğramış, böylece emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin parlamentodan beklediği, benimsediği bir başka çözüm kalmamıştı. 12 Eylül öncesinde işçi sınıfı ve halkın savaşımı giderek gelişme eğilimi gösteriyordu. Türkiye işçi hareketinin en yığınsal grevleri bu dönemde örgütlendi. İşçi sınıfı birçok yönetici ve militanını bu eylemler sırasında yitirdi.

"... Savaşkanlık düzeyi yükseldi. Örgütlülüğü güçlendi ve sınıf bilinci daha gelişti. Egemen güçler varolan yöntemlerle bu gelişmeyi büsbütün durduramıyorlardı. Onlar bu süreci yakın bir gelecekte erk için bir tehlike olarak görmüyorlardı. Ancak bu durumun süre gitmesi, sınıf savaşlarının giderek daha da sertleşmesine yol açıyordu.

"Ekonomik, sosyal, politik bunalımın ve sınıf savaşlarının etkileri ordu içinde 12 Eylül öncesinde giderek daha çok yansıdı. Faşist ögeler aktifleşti. Yurtsever, Kemalist çevrelerde hoşnutsuzluk arttı. Bu süreçler, ordunun politik alanda ağırlığı arttıkça derinleşti.

"... AP-CHP ortaklığını sağlama eğilimi güç kazandı. Bunun gerçekleşmemesi ve yukarıda sayılan bir dizi etken sonucunda zaten adım adım erke ortak olan militarist klik içinde erke tümüyle elkoyma eğilimi güç kazandı.

"...12 Eylül öncesinde tüm bu koşulları TKP bir dizi belgesinde incelemiş ve bugün doğrulanan saptamalarda bulunmuştur.

"... Bunalım ancak köklü antiemperyalist, demokratik dönüşümlerle çözülebilir, bu ise ancak ileri demokratik devrimin başarılmasıyla sağlanabilir. Bu amaçla, TKP Ulusal Demokratik Cephe için aralıksız çabalar harcamıştır.

"... Sendikal hareket içinde eylem birliği süreci giderek güçleniyordu. DİSK ve TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalar arasında bir dizi eylem birliği yapıldı. 12 Eylül öncesinde, sol güçlerin eylem birliği yönünde önemli adımlar atıldı. Karşılıklı yapılan yanlışların düzeltilmesi yolundaki eğilimler güç kazandı. TKP, TİP, TSİP, Kürt devrimci demokratları, CHP'liler birçok başarılı yığınsal eylem gerçekleştirdi ve birçok yığın örgütünde ilerici güçlerin etkinlik kazanmasına katkıda bulundular. Ama tüm bu çabalar 12 Eylül öncesinde güçlü bir eylem birliği hareketine yolaçmaya yetmedi.

"Aralarında bizim partimizin de olduğu TİP-TSİP, Kürt devrimci demokratları ve öteki demokratik güçlerin eylem birliği zorunluluğunu açıkça belirtmelerine karşılık kendi güçlerini birleştirememeleri, aralarındaki subjektif zorlukları aşmak konusunda daha büyük bir zorunlulukla, uzak görüşle davranamamaları, milyonlarca işçi ve emekçinin derin hoşnutsuzluğunun eyleme dönüşmesini zorlaştırıyordu. Politik sol güçler arasındaki bölünmüşlüğün yanı sıra, sendikal hareketteki bölünmüşlük, demokrasi yanlısı geniş güçleri eyleme çekmeyi engelledi.

"...Partimizin örgütsel düzeyinin ve yığın bağlarının zayıf olması demokrasi güçlerinin bölünmüşlüğü, askersel devirme tehlikesinin görülmesine karşın engellenmesine olanak vermedi.

"Böylece burjuvazinin sorunlara parlamenter bir çözüm getirememesi, işçi sınıfı ve bağlaşıklarının ise devrimci bir çözüm için yeterli olanaklardan yoksun olması, çoktan beri politik ve psikolojik ortamı olgunlaşan askersel devirmeyi 12 Eylül'de gündeme getirdi.

2. Bugünkü durum ve cuntanın politikası

"Cunta, temel doğrultusu emperyalizm ve Nato yanlısı olan bir politika izliyor... En gerici, emperyalist çevreler, bugünkü koşullardan yararlanarak Türkiye üstündeki baskılarını arttırıyor. Bu durum cunta ile ya da bir kesimiyle emperyalist çevreler arasında ikincil sorunlarda da olsa çelişki yaratabilir. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist dünyanın gücü cuntanın politikasını etkiliyor. Cuntanın sosyalist ülkelerle işbirliği yolundaki girişimleri emperyalizmin en saldırgan kesimlerinin politikasıyla çelişkiler taşıyor. Bu yolda atılan adımlar ülkede işçi sınıfı ve ilerici güçlerin savaşımı için daha elverişli koşullar yaratıyor. Bu durumda ordu ve cunta içinde emperyalizmin en saldırgan, koyu Amerikancı kesimlerinden yana güçlerle, cunta içinde dış politikada realist görüşleri ağır basan şu ya da bu ölçüde de olsa ulusal çıkarları gözeten güçler arasında çelişkiler keskinleşebilir.

"Bütün bunlar şunu gösteriyor: Bugünkü rejim ilk bakışta görüldüğü kadar oturmuş değildir. Ancak, rejimin bağrındaki bu çelişki potansiyeli, bugün henüz açık politik kutuplaşmalara dönüşmemiştir. Bununla birlikte, birleşik demokrasi güçlerinin yaralanabileceği çatlaklar ortaya çıkabilir. Bunlardan en iyi yararlanmak için esnek bir politika uygulamak gerekir.

3. Politik güçlerin konumları

"... TİP-TSİP, Kürt devrimci demokratları cuntaya karşı konum alıyorlar. Partilerine yönelik saldırılara göğüs germeye ve örgütlenmeye çalışıyorlar. Ama bu parti ve guruplar cuntayı faşist olarak nitelemekle, varolan çelişkileri ve savaşım olanaklarını göremiyorlar, geniş demokratik güçleri birleştirebilecek esnek bir tutum takınamıyorlar. Bu parti ve guruplar, cuntanın Türkiye'de faşist hareketi temsil eden MHP'ye de vurduğunu unutuyor. Oysa bu, faşist hareketi tümüyle yok etmese de önemli bir göstergedir... Oysa rejimin faşist olduğunu söyleyebilmek için en başta onun emperyalizmin en saldırgan kesimlerine dayandığını kanıtlamak gerekir.

4. TKP'nin tutumu

"12 Eylül askersel devirmesiyle, TKP'nin sosyalizme açılan ileri demokratik devrim stratejisinde bir değişiklik olmamıştır. Sorun yeni, karmaşık koşullarda egemen sınıfların saldırısını göğüslemek, devrimin politik ordusunu hazırlamayı sürdürmektir. Cunta yıkılmadan gerçek demokrasi sağlanamaz. TKP'nin amacı halkın, demokrasi güçlerinin ortak savaşımıyla cuntanın devrilme-

sidir. Ancak cunta rejimine son vermek bugün için olanaklı değildir. Çünkü bunu başarmak için gereken objektif koşullar bugün henüz yeterince olgunlaşmamıştır. Bu nedenle, bu belgi bugün eylem çağrısı değildir. Propaganda belgisidir. Bu perspektifle, bugünkü politik güçler oranını demokratik güçlerden yana değiştirmek için partinin önüne koyduğu görevler şöyle ortaya çıkıyor: Savaşın sivri ucunu baş düşmana, emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvaziye çevirmek, emperyalist dayatmaları, tekellerden yana kemerleri sıkma politikasını, işçi sınıfına ve demokrasi güçlerine yönelen saldırıları geriletmek, cuntanın ve ordunun içindeki en gerici, en militarist ve açık emperyalizm yanlısı kesimleri, onların sivil destekçisi faşist MHP ve AP'ye egemen çevreleri yalıtlamak, ana vuruşu onlara yöneltmek, cuntayı bugün destekleyen, emperyalizme şu ya da bu ölçüde karşı anti-faşist güçleri tutarlı demokrasi savaşına çekmek, cuntanın göreceli-ılımlı kesimlerini nötralize etmek ve ilk adım olarak sol güçlerle, TİP, TSİP ve Kürt devrimci demokratlarıyla eylem birliği oluşturmak... Bu görevlerin yerine getirilebilmesi, herşeyden önce bugünkü koşullarda TKP'nin savaş yeteneğini ve örgütlülüğünü çok daha güçlendirmesine bağlıdır.

"Bu görevler, ancak yığınların arasındaki çalışmalarla, onların savaşları ile gerçekleşebilir. Komünistler, yığın bağlarını sürekli güçlendirmeli, yığınları somut istemler çevresinde birleştirmeli emperyalizme, tekellere, cunta içinde ve dışındaki en gerici güçlere karşı savaş bilinciyle donatmalı, her alandaki savaşlarını demokrasi savaşıyla bağlamaya yönlendirmelidir.

5. Ayrımlı yanaşım

"Cuntayı bugün destekleyen sözü edilen güçlerle eylem birliği kurabilmek için şu noktaları gözönünde tutmak gerekir.

"... Cunta terörizmin her türüne karşı olduğunu açıklıyor. Parti örgütleri şu gerçeği unutmamalıdır:

"... TKP'nin terörizme karşı oluşuyla cunta rejiminin terörizme karşı oluşu arasındaki ayrım açıktır: Birincisi, cunta sol terörizmin objektif bakımdan karşıdevrimci eylemlerini demokrasi güçlerine, tüm özgürlüklere karşı saldırı bahanesi olarak kullanıyor. İkincisi, sol terörizmi komünizm ülküsünü lekelemek için komünist hareketin bir parçası olarak tanıtıyor. Üçüncüsü, sol terörizme şu ya da bu nedenlerle sürüklenen bir avuç Maocu, serüvenci elebaşının şaşırttığı genç insanlara karşı insanlıkdışı bir kıyım kampanyası yürütüyor. Karşı devrimci öz taşıyan terörist eylemlere bulaşanları, uğradıkları bu baskılardan ötürü kahramanlaştıran, onları öne çıkaracak bir ajitasyon, işçi sınıfının bilincini bulandırır. Bu nedenle onlara karşı uygulanan insanlık dışı yöntemlere (idam, işkence, insan avı, vb) karşı çıkmalı ama tek tek kişiler kampanya konusu yapılmamalıdır.

"TKP, terörizme olduğu gibi, cuntanın bu uygulamalarına da karşı çıkıyor. TKP terörist sol guruplarla, yığın tabanı olan küçük burjuva radikal guruplar arasında, bunların tepeleriyle tabanları arasında ayırım yapıyor. Birincilerle savaşıyor, ikincileri sürekli eleştirerek uyarıyor.

"... Cuntanın bölücülük suçlamasına karşı, emperyalizmin ve egemen sınıfın halklar arasında ayrılıklara yol açtığı, 'özerk Türkiye Kürdistanı', 'ortak savaşım' politikasının ise işbirlikçi bir politika olduğu vurgulanmalıdır. Ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkı savunulmalıdır. Kürt halkına karşı yapılan ulusal baskılara, değişik Kürt guruplarına yönelik saldırılara karşı çıkılmalıdır.

"Bugünkü uluslararası durum ve giderek derinleşen bunalım koşullarında Türkiye'de değişik politik güçlerin cunta çevresinde kümelenmeleri durumu çok uzun bir süre devam edemez. Bunların arasından demokrasi hareketine katılabilecek güçlere şöyle seslenmek gerekiyor:

"Emperyalizmin ülkeyi serüvenlere sürüklemek amacıyla uyguladığı baskılara, ekonomik yıkıma, emperyalizme el açma ve halka kemerleri sıktırma politikasına karşı savaşmak isteyen herkes işçi sınıfının, halkın demokratik hak ve özgürlükler için verdiği savaşı desteklemelidir. Bugün bu duruma bakarak 'cuntaya yardım etmek' gerekçesiyle eylemsiz kalmak, cuntanın kendiliğinden otoriter de olsa parlamenter rejime geçeceğine bel bağlamak yanılgı olur. Çünkü bu, herşeyden önce böyle bir rejimin anti-demokratik karakter taşıdığını unutmak, direnişsiz bir biçimde yığınları böylesi bir rejime boyun eğdirmek anlamına gelir.

"... Liberal burjuvazinin cuntayla uzlaşması politikasına karşı açık bir çizgi çekmek, halka, demokrasi güçlerine ortak savaşımla cunta yıkılmadan, gerçek demokrasiye geçilemeyeceğini propaganda etmekle, bu gerçeği yığınlara kendi öz deneyimleri temelinde kavratmakla olanaklıdır.

6. Güncel istemler platformu

"TKP, bütün ilerici, demokrat, barış ve bağımsızlık yanlısı güçleri aşağıdaki amaçlar ve istemler için çabalarını, eylemlerini birleştirmeye çağırıyor. Demokratik özgürlüklerin yokedilmesi, anti-emperyalist, demokratik güçlerin ağır baskı altına alınması, ordu ve cunta içinde ve dışındaki en gerici, işbirlikçi ögeleri objektif bakımdan güçlendiren, elverişli koşullar yarattı.

"... Emperyalizmin ülkemize dayattığı baskılara kökten son vermenin en temel koşulu, Nato'dan çıkmak, Amerikan üslerini sökmek ve ikili kölelik anlaşmalarını yırtmaktır.

"... Emperyalizmin Nato'nun dayattığı askersel harcamalar azaltılmalı, emperyalizmin, Nato'nun çıkarları doğrultusunda askersel harcamalar için dış borç alınmamalıdır.

"... Faşist ve Maocu teröristlerin dışında, tüm politik tutuklular, işçi ve sendikacılar hemen serbest bırakılmalı, kovuşturmalara son verilmelidir. Yurttaşlıktan çıkarma kararları kaldırılmalıdır.

"... Tüm demokratik hak ve özgürlükler, en başta düşünce ve örgütlenme özgürlüğü gerçekleştirilmelidir. Ceza yasasının 141-142 maddeleri ve tüm anti-demokratik yasalar kaldırılmalıdır.

"TKP ve faşizme karşı tüm politik partilerin üstündeki yasak kalkmalıdır. Faşist MİSK dışında DİSK ve tüm sendikalar açılmalıdır. Tüm sendikal özgürlükler, özellikle grev ve özgür toplu sözleşme, sendikalaşma hakkı, eksiksiz tanınmalıdır. İşyeri, işkolu ve ulusal düzeyde birlik sendikaları aşağıdan yukarıya doğru işçilerin özgür istemleriyle kurulmalıdır.

Demokratik kurucu meclis için

"Cunta demokrasiye dönüşten söz ediyor ve bu amaçla bir kurucu meclis toplamaya hazırlanıyor. Ancak cuntanın toplayacağı kurucu meclis demokratik olmayacaktır. Çünkü cunta ana doğrultusu bakımından emperyalizm ve tekel yanlısı bir politika izliyor.

"TKP kurucu meclisi, anti-emperyalist, demokratik güçlere karşı cunta içinde ve dışındaki en gerici güçlerin politik dayanağı durumuna getirme çabalarına karşı savaşacak, bu tehlikeyi önlemeye çalışan güçleri destekleyecektir.

"TKP, bir yandan demokratik bir anayasanın zorunluluğunu ve ilkelerini savunacak, öte yandan da kurucu mecliste 1961 Anayasası'nın demokratik kazanımlarına yöneltilen saldırılara karşı duracak, bu maddeleri gerici yönde değiştirmek isteyenlere karşı 1961 Anayasası'nı savunan güçleri destekleyecektir.

"Daha bugünden tüm bu amaçlar ve istemler uğrundaki savaşımı örgütlemek, en geniş politik ve toplumsal güçleri bu savaşım içinde birleştirmek gerekiyor. Böylesi bir savaşım sürecinde tüm bu dönüşümleri gerçekleştirmeye elverişli bir güçler oranı yaratılabilir. Partimizin taktiği, işçi sınıfını, demokrasi güçlerini savunma konumlarından güçlü bir atılıma geçirebilmenin koşullarını yaratmak amacını güdüyor.

"Emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, cuntanın içinde ve dışındaki en gerici güçlere karşı savaşımın nasıl sonuçlanacağını bir dizi nesnel ve öznel etken belirleyecektir. Herşeyden önce işçi sınıfının savaş yeteneği, emekçi yığınlarla, orta katmanlarla bağlaşma düzeyi bunda temel rol oynayacaktır.

"Otoriter rejim mi, ileri demokrasi mi, faşizm mi, burjuva demokrasisi mi? Değişik politik güçler böylesi değişik amaçlara ulaşmak için savaşacaklardır. TKP'nin öne koyduğu görevleri başarabildiğimiz ölçüde, sonucu işçi sınıfının,

demokrasi güçlerinin belirleme olanakları artacaktır.

"Tüm bu istemler için savaşım sürecinde ortaya çıkacak güçlü bir antiemperyalist, demokratik halk hareketiyle silahlı güçlerin yurtsever kesimleri arasında kurulacak bir bağlaşıklık, ordu ve cunta içindeki en gerici, Amerikancı güçleri bozguna uğratabilir, cunta rejimine son verebilir ve asker, sivil tüm demokratik, yurtsever güçlerin devrimci hükümetini kurabilir, ülkemiz bağımsızlığa, ekonomik bunalımdan demokratik bir çıkış yoluna ve gerçekten bir demokrasiye yönelebilir.

"Kuşkusuz TKP, demokratik dönüşümler uğrundaki savaşımı kendi başına bağımsız bir amaç olarak görmüyor. Dün olduğu gibi bugün de partimizin amacı, devrimin ilk aşamasını gerçekleştirmek ve bu yoldan sosyalizme geçmektir. Parti taktiği bu koşullarda,sonul amaca ulaşmanın, demokrasi savaşımıyla sosyalizm savaşımını birleştirmenin somut yolunu çiziyor."

TKP İşçinin Sesi

1. Örgütün tanımı

Örgüt, kuruluşundan bu yana tamamen yasadışı Türkiye Komünist Partisi'nin bünyesinde beliren bir hizbin bazı gelişmeleri müteakip 1980 yılında Türkiye Komünist Partisi Leninciler Konferansı'nı toplaması sonucu müstakil, illegal bir parti hüviyetini kazanmıştır.

Örgütlenmenin dirijanı olan şahsın kullandığı "R. Yürükoğlu" takma adına izafeten (Yürükoğlu Gurubu, Yürükler); ve yine faaliyeti yönlendiren kişilerin İngiltere'de bulunmaları nedeniyle "TKP-İngiltere Gurubu", çıkardıkları yayın organına izafeten "*İşçinin Sesi* Gurubu" veya "Leninist TKP" gibi adlarla tanınan bu örgüt, kendisini "TKP bünyesindeki Leninciler" adı ile anmakta, halen TKP yönetimini elinde bulunduran kesime de "Oportünistler" demektedir. Keza, bazen kendileri için "Bolşevik", yönetimi elinde bulunduran İsmail Bilen ve taraftarları için de "menşevik" tabirini kullanmaktadır.

TKP, İngiltere'de 1971 yılında Veli Dursun ve R.Yürükoğlu takma adını kullanan Nihat Akseymen tarafından kurulmuştur. 1971-1974 yıllarında gelişmiş ve bu arada *İşçinin Sesi* adlı bir yayın organı da çıkarmaya başlamıştır.

1980 yılında düzenlenen TKP Leninciler Konferansı'nın 2. oturumunda İngiltere Parti Örgütü hakkında şu şekilde beyanlarda bulunulmuştur:

"1974-1976 yılları arasında ve özellikle bu dönemin son yarısında, örgüt her bakımdan önemli sarsıntılar geçirdi ve geriledi. Bu dönemde ideolojik planda önemli sağ yanlışlar yapıldı, üye kazanma bütünüyle durdu. Örgüt yönetimine Leninci olmayan yöntemler egemen oldu. 1976 yılında Veli Dursun yoldaşın yeniden İngiltere'ye gelerek örgütün yönetimini üstlenmesiyle birlikte örgüt bugünkü ideolojik-siyasal konumunu kazandı, hem de bir yıl içinde %700 büyüme gösterdi.

"İngiltere Parti Örgütü, üyelerinin yurda dönmeleri nedeniyle, kurulduğundan bu yana büyük ölçüde değişmiştir. Bu anlamda örgütün mobilitesi çok yüksektir. Buna rağmen İngiltere Parti Örgütü bugün de TKP içinde en önde gelen örgütlerdendir. Bu durumda İngiltere Parti Örgütü'nün üye bileşimini yüzde olarak şu şekilde sıralayabiliriz: Kadınların oranı %17, erkek oranı %83, öğrenci oranı %53, işçiler %34 vb.

İngiltere'de tüm temel parti örgütleri haftada bir toplantı yaparlar, aylık rapor verirler, kesenek oranı %10'dur. Parti keseneğini düzenli ödemek parti üyeliğinin birinci koşuludur. Önceki dönemde, bizdeki parti keseneğinin yüksekliği konusunda Merkez Komite'deki kimi yoldaşlarla, yani oportünistlerle aramızda hararetli tartışmalar geçmiştir. Her zaman bize, %10 çok yüksek. İnsanları kaçırırsınız, gibi eleştiriler gelmiştir. Oysa örgütümüzde bugün hiç kimse %10 ile yetinmemektedir. Herkes bunun kat kat üzerinde bağış, katkı yapmaktadır. Bütün komünistler gelirinin %50-60'ını partisi için vermektedir."

İleri sürülen hususların bütünüyle ne derece gerçeklerle uyum gösterdiği konusu bir tarafa bırakılacak olsa dahi Nihat Akseymen'nin 1976 yılında İngiltere'deki gurubun başına geçmesinin faaliyetlere yoğunluk kazandırdığı ve *İşçinin Sesi* gazetesinin de bu amaçlarının tahakkuku bakımından önemli bir yayın organı hüviyetini iktisap ettiği belirtilebilecektir.

Bununla beraber, aralarında patlak veren hizipleşme dönemine kadar *İşçinin Sesi* tamamen TKP yönetiminin bir oparlörü şeklinde yayın hayatını sürdürmüştür.

Özellikle 1979 yılı sonlarına doğru *İşçinin Sesi* gurubunun ve gurubun lideri Nihat Akseymen'in Türkiye'de devrimci durumun varolduğunu ileri sürmesi ve silahlı mücadeleye cevap verir beyanlarda bulunmasının, İsmail Bilen gurubu yani TKP Merkez Yönetimiyle ihtilafa düşmesine yol açtığı ve bu gelişmenin TKP'den ihraç edilme noktasına kadar uzandığı bir vakıadır.

Görünürdeki bu ihtilafın çözülmez hale gelmesini müteakip ortaya çıkan durum ve gelişmelerle ilgili olarak *İşçinin Sesi* gurubu veya TKP Leninciler örgütlenmesi tarafından şu şekilde açıklamalarda bulunulmuştur:

"TKP bünyesinde sorunları çözmenin her türlü yolu tıkandıktan sonra 1979'da *İşçinin Sesi*'nin yeniden çıkışı ile örgütlü savaşın ilk adımları atıldı. Leninciler *İşçinin Sesi* çevresinde kümelendiler. Şimdi bu örgütlenmeyi geliştirmek gerekiyor. Bunun için konferansımız bir Eşgüdüm Komitesi ve bu komite içinde Üst Büro kurulmasını kararlaştırır.

"Eşgüdüm Komitesi Merkez Komitesi, Üst Büro Politik Büro değildir. Eşgüdüm Komitesi'nin görevleri şöyledir:

"— TKP, üst yönetiminin yürüttüğü çirkin fraksiyoncu saldırıya karşı savaşı, Leninci yöre, il, bölge, semt komitelerini ve parti temel örgütlerinin tutum birliğini, pratik liderliğini sağlamak,

"— Oportünizmi ve ortacı oportünizmi partili yoldaşlarımıza ve işçi sınıfımıza daha iyi, sistemli biçimde sergilemek,

"— Yarım yüzyıldır kongre yapılmayan partimizde, göstermelik olmayan gerçek bir kongre için savaşım yürütmek,

"— Türkiye'de gelişen sınıf savaşımının her alanında TKP'nin Leninci güçlerinin tek bir siyasal tutumla hareket edebilmelerini sağlamak.

"Eşgüdüm Komitesi'ni oluşturan yoldaşlar bağlı oldukları ya da içinden geldikleri örgütlerin temsilcisi olarak değil, tüm hareketin kollektif yöneticisi olarak bir araya gelmişlerdir. Hareketin genel çıkarlarını doğrudan ilgilendiren her konuda, Eşgüdüm Komitesi'nin kararları yerel örgütler üzerinde bağlayıcıdır. Eşgüdüm Komitesi Üst Bürosu ise Eşgüdüm Komitesi'nin çalışmalarında sürekliliği sağlamakla ve Eşgüdüm Komitesi ile Merkez Organ arasındaki eşgüdümden sorumludur. Üst Büro, Eşgüdüm Komitesi toplantıları dışında tam yetkilidir.

"Komünistlerin Leninci bir TKP için örgütlü savaşımı yükseltmesi genel devrimci çıkarın acil gerekliliğidir."

Burada dikkati çeken husus; Eşgüdüm Komitesi ve Üst Büro'nun değişik birer organ gibi tanıtılmak istenmesidir.

Oysa bunların açıklanan görevleri, Eşgüdüm Komitesi'ni Merkez Komitesi, Üst Büro'yu da Politik Büro ile eş duruma getirmektedir. Bu şekilde değişik bir tabir kullanılması, kendilerinin TKP'den ayrı bir örgüt olarak mütalaa edilmesini önlemeyi ve yönetimi ele geçirip İsmail Bilen ve gurubunu tasfiye etmeyi amaçladıklarını göstermekte ve en mühimi SSCB'yi reddetmediklerini belirtmek arzusundan kaynaklandığı şeklinde değerlendirilmelidir.

2. İdeolojik görüşü ve stratejisi

TKP *İşçinin Sesi*'nin, dünya devrimci hareketinin lideri, yöneticisi ve yönlendiricisi olarak SSCB'yi ve keza SSCB'ye uyumlu faaliyetlerin dünya devriminin gerçekleşmesine hizmet edeceğini kabul etmesi hususları, bu gurubun ideolojik görüşlerine ışık tutmaktadır.

Nitekim 1981 yılında düzenlenen Türkiye Komünist Partisi İkinci Leninciler Konferansı sırasında alınan "Dünya Devrimi ve TKP" konusuna ilişkin kararda şöyle denmektedir:

"...Sovyetler Birliği'nin dünyada oynadığı rol dünya devrimi açısından ele alınmalı ve bu temel hedef içinde değerlendirilmelidir. Dünya devriminin çıkarı, dünya devrimci merkezi olan Sovyetler Birliği dahil, tüm parçaların çıkarlarından önde gelir. Dünya devrimci merkezinin, tekil ülkelerde, ya da ülke topluluklarında birlikte oluşan devrimler yoluyla gerçekleşmekte olan dünya devrimine can alıcı bir etkisi vardır. SSCB'nin dünyada tuttuğu yer, SBKP'nin dünya komünist hareketinde en büyük otoriteye sahip bir parti oluşu temel olarak buradan kaynaklanmaktadır.

"Sovyetler Birliği'nin dünyadaki başta gelen rolü uluslararası devrime yardımcı olmaktır. Bunu yapabilmek için elindeki en güçlü aracı ekonomik gelişmesidir, ekonomik siyasetidir. Uluslararası devrime ana etkisi ekonomik siyaseti yoluyladır. Sovyetler Birliği dünya devrimine doğrudan da yardım eder ama bunun sınırı Sovyet iktidarının kendi gücüyle uygun yardım biçimini seçmesidir.

"Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler açısından görev bir yandan sosyalizmi ilerletmek, öte yandan barış siyasetiyle, en başta bunun için, ama aynı zamanda dünyadaki tüm devrimci savaşımlar için elverişli koşulları yaratmaktır.

"... Günümüz dünyasının somut güç dengesi içinde barışçıl yoldan devrim bir hayaldir.

"Türkiye jeopolitik konumuyla emperyalizm için can alıcı önem taşıyan bir ülkedir. NATO'nun üyesi, emperyalizmin bölgede üslerle donatılmış ileri karakolu, Sovyetler Birliği'nin baş belâsı bir kapı komşusudur.

"... Bölgemizde barışı sağlamanın yolu Türkiye devriminden geçiyor. Türkiye'de devrim, sosyalist sistem ve dünya devriminin çıkarları açısından büyük bir işlev görecektir. Bu devrimin ekonomik, toplumsal, siyasal, stratejik, ideolojik sonuçları dünya çapında olacaktır. Faşist darbe, Türkiye işçi sınıfının ve tüm devrimci güçlerin Türkiye'yi emperyalist zincirden koparma görevini ortadan kaldırmadı. Bu dünya devriminin, ülke koşullarının önümüze koyduğu bir görevdir. TKP'nin Leninci kanadı bu nesnel gerekliliklerin yarattığı bir çizgidir.

"... Bu birkaç örnekden anlaşılacağı gibi, dünya komünist hareketini ilgilendiren çeşitli konularda komünist partilerinin bazılarından, başka bazı konularda başka bazı partilerden farklı düşünüyoruz. Bu farklılıklar dünya komünist hareketinin bir parçası olmamıza engel değildir. Türkiye Komünist Partisi Leninci kanadı dünya komünist hareketinin doğal üyesi, kopmaz parçasıdır. TKP Leninci güçleri, Leninizm kavramını, proletarya diktatörlüğünü, proleter enternasyonalizmini, devrimi reddetmeyen, NATO'yu onaylamayan bir harekettir!

"Bizim için dünya devrimine, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelere karşı tutum, proletarya enternasyonalizminin ana ölçütüdür. Dünya devriminin çıkarlarına, dolayısıyla Sovyetler Birliği'nin gerçek çıkarlarına ters görüşler, anti-Sovyet görüşlerdir.

"Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezidir. Dünya devriminin ana gücüdür. Onun uzun erimli, gerçek çıkarları ile dünya devriminin çıkarları arasında nesnel çelişki yoktur. Sovyetler Birliği'nin çıkarları dünya devriminin çıkarlarına bağımlı, onunla uyumlu çıkarlardır. Sovyetler Birliği ile hiçbir ülkenin uzun erimli gerçek çıkarları arasında çelişki yoktur.

"Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi oluşu, doğru ya da yanlış siyaset izlemesiyle bağlı olmayan nesnel bir konumdur.

"Her komünist partisi, her komünist eşittir. SBKP eşitler arasında birincidir. Onun, komünistlerin gözü önünde sahip olduğu yüce yer, yanlışıyla, doğrusuyla ardında getirdiği şanlı tarihten ve insanlık için bugün de yaptıklarından kaynaklanan moral bir konumdur. Bu konumun, her yeni tutumda yeniden kazanılması gerekir.

"Komünist partileri, sosyalist bir ülkenin partisi bile derin yanlışlara düşebilmektedir. Yanılmaz kişi, yanılmaz örgüt yoktur. Dünya işçi sınıfının genel savaşına zarar veren durumlarda sesini yükseltmek her komünistin görevidir. Bugün, dünya komünist hareketindeki yanlış görüşler büyük ölçüde bu ilkenin uygulanmamasıyla beslenmektedir. Leninciler, hem TKP içinde, hem uluslararası alanda açık konuşma yanlısıdır. Bu yol 'bölücü' değil, gerçek birleştirici ve ilerletici yoldur. Yanlış tutumları en çabuk giderme yoludur.

"TKP'nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunun nesnelliğini bir an gözden kaçırmadan yanlış görüşlerin düzeltilmesi için çalışacaktır.

"TKP'nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği'ni, tüm yaşayan sosyalizmi gücü yettiğince her türlü düşmana karşı yıllardır savunuyor, sonuna dek savunacaktır. Her zaman dünya devriminin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmuştur, bundan sonra da tutacaktır. Bunu insanlığın komünizmle gerçek uygarlığa kavuşacağına inandığı için ve Türkiye'de devrimi yapacak kadroları, yığınları eğitmek, onları engel tanımaz alaylar durumuna getirmek için yapmaktadır."

Bu açıklamalar, gurubun Sovyetler Birliği'ne olan bağımlılığını açıkça ortaya koyar mahiyettedir.

Diğer yandan, İngiltere gurubunun benimsediği stratejinin başka bir deyimle Türkiye'de devrimi gerçekleştirmenin ana çizgilerini tesbit eden görüşünün ise, kendilerince, "ileri demokratik halk devrimi" deyimi ile anılan bir strateji olduğu bilinmektedir.

Bu cümleden olarak Nihat Akseymen tarafından R. Yürükoğlu takma adı ile yayınlanan *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* adlı kitapta yer alan, "...Türkiye emperyalizmin sömürüsü altında, endüstrileşmesini tamamlamamış, özellikle tarımın teknik açıdan geri olduğu, orta derecede gelişmiş bir kapitalist ülkedir. Bunun yanında tekellerin büyüyüp güçlendiği ve bu temel üstünde finans-kapitalin oluştuğu ve devletle tekellerin iç içe geçtiği bir ülkedir" tanımlaması, gurubun Türkiye değerlendirmesini yansıtmaktadır.

Aynı konuda, 1980 yılında düzenlenen Türkiye Komünist Partisi Leninciler Konferansı Kararlarının "Komünistlere Çağrı" başlıklı bölümünde ise aynen şöyle denilmektedir:

"Ülkemiz, son 10 yıldır giderek derinleşen bir bunalım yaşıyor. Sınıf savaşımı keskinleşiyor, devrimci yığın eylemleri yükseliyor, sık sık barikat savaşlarına dönüşüyor. Burjuvazi zorlanıyor, faşizm tehlikesi somutlaşıyor. Günden güne olgunlaşan devrimci durum, ya faşizm ya 'ileri demokratik halk devrimi' ikilemini güncelleştiriyor. Türkiye'nin önüne tarihsel devrimci fırsat doğuyor. Tarihsel fırsatları değerlendirmek, yükselen devrimci dalgayı devrimle sonuçlandırmak görevi en başta işçi sınıfımızın öncü siyasi örgütüne düşüyor."

Örgütün yayın organı *İşçinin Sesi* gazetesinin 11 Ağustos 1981 tarihli 135. sayısında strateji konusu şu şekilde açıklanmaktadır.

"Yığınların hareketlendiği, eski üst yapının çatlamaya başladığı devrimci durumda, ideolojik savaşım yeni bir yanaşım ve yeni yöntemler ister, dün genel teorik sorunlar olan proleter hegemonyası devrimci zor kullanım, ayaklanma ve devrim, burjuva devletinin yerle bir edilmesi ve diktatörlük sorunları bugün çeşitli yönleriyle pratik sorunlar olmuştur.

"... Tüm propaganda ve ajitasyon ayaklanma çağrısına, ayaklanmayı yığınlara benimsetmeye yönelir... Fakat bu dönemde, ayaklanma belgisi somut ayaklanma hedefini değil, ayaklanmanın propagandası hedefini taşır."

Ayaklanmanın propagandası ile silahlı ayaklanmanın şartlarının hazırlanmasının kastedildiği ve bu hazırlık safhasında silahlı terör eylemlerine de baş vurulabileceği keyfiyeti örgüt yandaşlarınca çeşitli tarihlerde gerçekleştirilen soygun, adam öldürme gibi eylemler müvacehesinde vuzuh kazanmış bulunmaktadır.

(Devam edecek)

Cuntanın suyu ısındı

Değerli yoldaşlar,

Oniki Eylül faşist darbesinden sonra Türkiye'de birçok kişi, "paşa iyi yaptı, tam zamanında yaptı, bizi şunlardan kurtardı" dedi. O zaman bunları diyen küçük burjuvazi, bugün hiçbir sorunu çözemeyen Evren ve arkadaşlarına küfürler, lanetler yağdırıyor. Daha önce alkış tutan, şimdi küfürü basıyor.

Evren ve arkadaşları, Konya ve ilçelerine geziye çıktığında, yol boyunca kalabalık görünsün diye ilk ve orta okul öğrencilerini zorunlu olarak sokağa döktüler. Öğretmenlerine verilen emirle, öğrencilerin alkışlamaları ve "yaşasın Kenan paşa" demeleri sağlandı.

İşçi sınıfımız ve halkımız Evren'e güzel bir uğurlama yapacaktır. Tanklarla gelen devrimle gidecektir.

Kızıl Meydan, Turgutlu

Kuru toprak suyu çekiyor

Yoldaşlar,

Mannheim'da 8.10.1982 tarihinde Yunanlı devrimci sanatçı Maria Farandouri bir konser verdi.

Konserin başlamasından birkaç saat önce, Yunanlı bir yoldaşımız bize konser haberini verdi. Hemen konser yerine giderek masa açma izni aldık. Tüm yayınlarımızı sergilediğimiz oldukça büyük bir yayın masası açtık. Türkiyeli ve Alman siyasetler içerisinde yayın masası bulunan yalnızca örgütümüzdü.

Konsere oldukça geniş bir dinleyici topluluğu gelmişti. Bu esnada bazı Almanlar "çok enteresan, Türkiye'nin Yunanistan'la eskiden beri düşmanlık derecesine varan bir anlaşmazlığı yok mu?" diye sordular. Biz de kendilerine, Türkiye ve Yunanistan işçi sınıflarının savaşımının dünyanın diğer ülkelerindeki işçi sınıfı ile ortak olduğunu, ortak amacın dünya devrimi olduğunu, proletarya enternasyonalizmini, Kıbrıs'ın Türkiye finans-kapitali tarafından işgal edildiğini ve finans-kapitalin neden buna ihtiyaç duyduğunu uzunca anlattık.

Konser başlamadan önce sanatçı Maria Farandouri'ye tüm İngilizce yayınlarımızdan birer tane verdik. Kendisi çok memnun olduğunu ve yayınlarımızı en kısa zamanda okuyacağını belirtti. Devrimci sanatçı konserinin ikinci bölümüne, Türk ve Yunan halkının kardeş olduğunu, Türkiye işçi sınıfı ile dayanışmasını ve konserinde Nazım Hikmet'in şiirlerinden Zülfü Livaneli'nin derlemiş olduğu 4 eseri Yunanca okuyarak göstereceğini belirterek başladı.

Konser başlamadan önce, konserin arasında ve konserin bitiminde Yürükoğlu yoldaşımızın Almanca'ya çevrilmiş *Sosyalizm ve Demokrasi* adlı kitabının tüm içeriğini konsere gelenlere anlattık. Kişilerin bu konuya ilgisi gerçekten çok büyüktü. Bir ara yayın masasının başında bu kitabı almak için kuyruk oluştu. Ayrıca poster sattık. Tanklarla gelen devrimle gidecektir başlıklı bildirimizi masa başında giriş ve çıkış kapısında dağıttık. Eylem boyunca gelen satış gelirinin çoğunluğu, *Sosyalizm ve Demokrasi*'nin satışından geliyordu. Yukarıda belirttiğimiz gibi kuru toprak suyu çekmeye başladı.

Hepinize sıcak komünist selamlar.

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Seçiç G.
Mannheim

Başarının koşulu devrimci özveridir

Yoldaşlar,

Altıncı Yaz Taarruzu'nu Köln'de de başarıyla bitirdik. Bu yıl ikinci kez yaz taarruzu eylemine katıldık. Ulaştığımız sonuç, geçen yıldan çok ilerdedir. Taarruza başlarken koyduğumuz hedefe taarruz sonuna doğru ulaşarak yüzde 60 daha yükselttik. Onu da gerçekleştirdik.

Bizim çabamızı küçümseyenler, herşeyi para ile ölçtüğümüzü, insanlara bozuk para gözüyle baktığımızı söyleyenler oldu. Kapitalist düzen içinde, devrim için özveri yapıyoruz. Asıl ölçüt özveridir. Paradan bile özveri yapamayanlar, özveri yarışımıza doğal olarak karşı çıkacaklardır. Ama böylelerini ayıklamak, örgütü arındırmak da bu yarışın amaçları arasında değil mi? Karşı çıksınlar ki ak koyunu kara koyunu anlayalım.

Yoldaşlar, yaz taarruzunun örgütleyici niteliğini de yaşayarak gördük. En başta, gazete satışlarımızda artış oldu. Düzenli ve giderek artan miktarda yayın satmaya başladık. Taarruza katılım geçen yıla oranla çok daha fazlaydı. Ancak yığın bağlarımızı hedeflediğimiz kadar genişletemedik. Bunun önemli bir nedeni, yaz taarruzunu yeterince kavramadan eyleme başlamamızdı. Eylem süresince devrimci özverinin anlamını öğrendik. Altıncı Yaz Taarruzu, bizim için iyi bir eğitim oldu. Taarruz boyunca gerçekleştirmeyi düşündüğümüz seminer programının yarısını gerçekleştirdik. Toplantıların yoğunluğu ve zaman darlığı nedeniyle ertelediğimiz diğer seminerlere Eylül ayında yeniden başladık.

Altıncı Yaz Taarruzu'nun önemli bir yönü de *örgüt* ve *disiplinin* anlamını bize kavratması oldu. Taarruzun sonunda, bir bütünün birbirini tamamlayan, uyumlu çalışmaya hazır parçaları durumuna geldik. Yeni dönem çalışmalarımızın daha verimli olacağına inanıyoruz.

Yaz taarruzu öyle bir eylem ki, hepimizin tüm zayıf yönlerini açığa çıkarıyor, gözlerimizin önüne seriyor. Eksiklerimizi görüp, hızla gidermeye çalışarak komünist kadrolar olma yolunda ilerliyoruz.

Son olarak, yaz taarruzu kapanış toplantısını anlatmak istiyoruz. Yoğun, yorucu bir eylemi başarıyla sonuçlandıran Köln örgütümüz, güzel bir açık hava toplantısıyla yorgunluğunu attı. Yoldaşça eğlendik, dinlendik. Şimdi yeni çalışma dönemine güç toplamış olarak başlıyoruz. Toplantımızı genç arkadaşların müzik topluluğu, yoldaşların hazırladığı yiyecekler süsledi. Halaylarımızla, türkülerimizle kapanan toplantıda, 7. Yaz Taarruzu'ndan daha da başarılı çıkmaya karar verdik.

Yaşasın komünist yaz taarruzu geleneğimiz!

Yaşasın TKP — *İşçinin Sesi!*

Şafak, Köln

PARTİ İŞLEYİŞİ VE KADROLAR ÜZERİNE

Demokratik merkeziyetçiliğin özü yoldaşça güvendir

Memet Kurtalan

Ezilen sınıfların egemenlere karşı başkaldırı hareketinin tarihi eskidir. Köle ve köylü ayaklanmaları yüzyıllar boyunca sürdü. Bu sınıflar, üretici güçlerin gelişmesinin önünü açacak yeni bir toplumsal sistemin sözcüleri olarak yükselemedikleri için her defasında vahşice ezildiler.

Egemen sınıfların terörü eski tür başkaldırı hareketlerinin bir örgütsel gelenek yaratarak süreklilik kazanmasını engelledi. Köle ve köylü ayaklanmaları birbirlerinden çok az deneyim birikimi devralarak, adeta her defasında işe en başından başlayarak aynı sonuçsuz yoldan tekrar tekrar yürüdüler. Bu yüzden proletarya tarih sahnesine çıkarken eski ezilen sınıfların savaşımından çok az miras devralabildi.

Dünyanın en eski işçi sınıfı müfrezesi olan İngiliz işçilerinin ilk dayanışma birliklerini, yardımlaşma sandıklarını kurmaya giriştikleri dönemlerde çektikleri acemilikler bugün bize çok şaşırtıcı gelir. Ama atalarımızın bu en basit örgütlenme birikiminden yoksun *kendiliğinden örgütlenme* girişimlerini incelemek, işçi sınıfının bugünkü örgüt ilkelerinin dayandığı temelleri anlamak açısından çok öğreticidir.

Kendiliğinden örgütlenme: İlkel demokrasi

İlk İngiliz işçileri, kapitalizmin ezgisine karşı birbirlerine destek olmak, acılarını hafifletmek gibi çok naif duygularla kendiliğinden yanyana geldiler. O kadar deneyimsizdiler ki, bu yanyana gelişin ortaya çıkardığı iradeyi maddi uygulamalara dönüştürecek bir yürütme mekanizmasının oluşturulması gereğini uzun süre anlayamadılar. Bütün sorunlar üyelerin tümünün oyuyla karara bağlanmakla kalmıyor, bu kararların uygulanması ve çeşitli örgütsel işler sırasıyla bütün üyelerce üstleniliyordu. İşçiler ortak iradenin bütün işlerine hep birlikte katılmanın demokrasinin zorunlu bir koşulu olduğunu sanıyorlardı. Bu yüzden de bir türlü gerçek anlamda yönetim mekanizması kuramıyorlardı.

İşçilerin, *ilkel demokrasi* anlayışının saçmalığını görmeleri için, temsili kurumlar oluşturulmasının, bütün zamanını örgüt yönetimine verecek profesyoneller yetiştirilmesinin zorunluluğunu kavrayabilmeleri için uzun bir tarihsel deneyim dönemi gerekti. Ancak birçok sendika mali iflasa uğradıktan sonradır ki, kasa tutmanın, gelir ve giderleri yönetmenin özel bir uzmanlık işi olduğu ve yalnızca demokratik oyla bu işlerin yürütülemeyeceği anlaşıldı. (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, c.5, s.481) Böylece demokratikliğin ölçütünü yalnızca genel-eşit oyda aramanın geçersizliği ortaya çıktı.

İlkel demokrasi anlayışı, topluluğun kendi kendini yönetmesi fikrini tarihsel koşullardan kopararak alabildiğine mantıksal sonucuna götürür. Yaşamda hiçbir zaman tam mükemmel haliyle var olmayan, var olduğu anda da kendi kendisini inkar edecek olan ideal modelin içinde bulunan her tarihsel koşulda hemen elde edilebileceğini hayal eder. Oysa, önce tarihsel pratikten uç veren ama esas olarak soyut düşüncede tutarlı-mükemmel sisteme kavuşan ve yaşam tarafından sürekli zenginleştirilen demokrasi kavramının mutlak olarak uygulanabilmesi için yaşamda uzun bir tarihsel süreç alacak olan değişikliklerle altının döşenmesi gerekir.

İçinde bulunduğumuz tarihsel evre sınıflı toplumlarca koşullandırılmıştır. Sınıflı toplum, işbölümünü, bireyler arasında gerçek eşitsizliği ve hiyerarşiyi öngörür. O halde demokrasi, bu veriler altında, ancak *göreli olarak* uygulanabilir. Demokrasi, bu göreliliğiyle ulaşılabilen bir gerçektir. İşbölümü tarihsel bir gerçek olarak kaldıkça, bir örgüt hiyerarşisi, uzmanlık dallarında çalışan profesyonel görevliler yani bir örgüt aygıtı olmak zorundadır. Demokrasiye bunların varlığının içinden geçerek ulaşılabilir. Bireyler arası maddeleşmiş hiyerarşik ilişkilerin olmadığı topluluğa ya komünist toplum, ya da, sözcüğün hem tarihsel materyalist ve hem de günlük anlamıyla *sürü* (ilkel komünal toplum öncesi örgütsüz yığın) denir. Sürünün davranışı ise demokrasiyi değil, kaosu anlatır.

İlkel demokrasi başıbozukluğu bir başka düzeyde kendini soyut-somut ilişkisinin çarpık algılanmasında gösterir. Soyut, dünyada var olan bütün somutların en tutarlı ve ortak yanlarının sistematik bütünüdür. Soyutta her somuttan bir karakteristik yan görürüz. Ama somutta, soyutun bazı yanlarını olduğu gibi, bazı yanlarını çarpılmış, biçim değiştirmiş olarak buluruz. Bazı yanlarını da hiç bulamayız. Yani somut, hiçbir zaman soyutun izdüşümü değildir.

Şimdi bu söylediklerimizi parti içi demokrasiye uygulayalım.

Parti içi demokrasinin özü yoldaşça güvendir

Teorik olarak parti içi demokrasinin en geniş uygulanımının iki vazgeçilmez koşulu vardır. Birincisi, yalnızca üyelere karşı değil, bütün halka karşı tam bir açıklık. İkincisi, bütün yönetim katlarına seçimle gelinmesi. (Lenin, c.5, s.477)

Somut düzeye gelirsek, partinin, soyutta olması gerekmeyen çok çeşitli tekil özellikleri somut kimliğinde barındırdığını görürüz. Partinin içinde doğduğu toplumun tarihsel, toplumsal-psikolojik yapılanması parti içi demokrasinin somuta yansımasında hiç de azımsanmayacak ölçüde etkisini gösterir.

Son çözümlemede, hiçbir parti ait olduğu toplumun insanlığın genel gelişmesi içinde tuttuğu yerin çok fazla ötesine gidemez. Parti, en ileri düşünceleri toplumuna taşır ama toplumun hazmedebileceği en üst sınırların dışındaki hayal dünyasına düşerse, *o toplumda* nesnel bir güç olmaz. Bir de, toplumun tahammül edebileceği en alt sınırın da altında ısrarlı olunması durumu vardır. Polonya örneğinden yakından bildiğimiz bu durumda da parti bir dış güç olmaktan kurtulamaz.

Şimdi, partinin somut biçimlenmesini etkileyen bu gibi unsurları — bir başka yazıda tartışmak üzere — bir an için unutalım ve yalnızca partinin çalışma biçimi açısından parti içi demokrasinin durumuna bakalım.

Parti çalışmasının aldığı somut biçim, ülkedeki sınıfların konumuna ve sınıf savaşının düzeyine göre illegal, yarılegal ve legal biçimlerde olur. Örneğin parti, bütünüyle gizli çalışmak zorundaysa, demokrasi için söylediğimiz iki teorik önkoşulun ikisi de tam anlamıyla uygulanamaz. Birinci madde bir hayli kısıtlanmaya uğrar. Ancak zaman zaman yayınlanan MK bildirileri ve merkezi toplantı tutanaklarıyla belli bir açıklık sağlanmaya çalışılır. İkinci maddenin ise hepten ayakları havada kalır. Partinin, kadrolarını kendi üyelerinden bile gizli tutmak zorunda olduğu düşünülürse, açık seçiminin anlamsızlığı ortaya çıkar.

Parti çalışmasının en geniş legal biçimlerinin olanaklı olduğu koşullarda bile, eğer legalizme düşülmek istenmiyorsa, belli çalışmalar gizli yürütülmek zorundadır. Bu durumda da sözünü ettiğimiz iki önkoşulun belli bir değişmeye-deformasyona uğraması kaçınılmazdır. Yani, legal koşullarda da ciddi bir parti için demokrasinin tam uygulanması gevezelikten öteye gidemez. Özetlersek, "gerçekte hiçbir devrimci örgüt, ne kadar isterse istesin, *geniş* demokrasiyi hiçbir zaman uygulamamıştır ve uygulayamamıştır." (Lenin, c.5, s.479)

Peki, demokrasinin unsurları hemen hemen hiçbir zaman tam olarak uygulanamıyorsa, partinin yığınlar üzerinde ve parti yönetiminin partili yoldaşlar yığını üzerinde siyasal-moral saygınlığı nasıl sağlanır? "Doğru siyasetle". Evet, doğru, ama bu oldukça toptancı bir yanıt olur. Aslında henüz tam da tartıştığımız konunun yanıtı değildir. O zaman soruyu bir de şöyle soralım:

Nasıl olur da militanlar doğru siyaseti uygulamadaki başarılarını açık demokratik mekanizmalarla denetleme olanağından yoksun oldukları bir yönetimin ardından giderler? Ve derhal etkisini gösteren demokratik denetim mekanizmalarının olmadığı koşullarda yönetimin günlük çalışmalarının organik bütünlüğü nasıl sağlanır? Bu sorular bizi, demokrasinin her türlü oyuncak biçimlerinden çok daha değerli birşeye, devrimciler arasında eksiksiz yoldaşça karşılıklı güvene, yani kadro sorununa bağlar.

Pratiğin sınadığı yönetici kadrolar

Kapitalizmde yaşıyoruz. Kapitalizm, bireyi bireye karşı kışkırtan bir sistemdir. Her an bireyciliği ve rekabeti sürekli olarak *yeniden* ve *daha derinden* üretiyor. Bu kadronun uzun savaşım yılları içinde doğabileceğine işaret eder. Sınıfın toplumu ellerine alması nasıl bir tarihsel determinizme bağlıysa, eksiksiz yoldaşça karşılıklı güvenle birbirine kenetlenen, birbirini tamamlayan ve en gerilimli koşullarda da uyumlu çalışmayı sürdürebilen kadronun doğması da öyle bir determinizme bağlıdır.

Sınıf, savaşımı içinde bir kadronun nasıl işe başladığını, nasıl bir evrimden geçtiğini, çetin anlarda nasıl davrandığını izler. Kadronun hatalarının sonuçlarını zamanında kavrayıp kavramadığını, hatalarını kabul edip bunlardan sıyrılma yeteneğini gösterip göstermediğini sınar. Bu uzun yıllara yayılan demokratik denetim altında en uygun kadroların, *açık seçim olmadan*, en uygun görevlere gelmeleri sağlanır. Bir anlamda pratiğin yanılmaz sınamasıyla kadroların doğal ayıklanması gerçekleşir.

Bu süreç içinde sınıfının gönlünü kazanabilen kadro onun en değerli varlığıdır. Çünkü savaşımın öteki kazanımlarının tümü elden gidebilir ama sınıfın gerçek ve uzun erimli çıkarlarını ve savaş ruhunu maddi varlığında simgeleştiren yönetici kadro yaşadıkça sınıfın siyasal varlığı kesintiye uğratılamaz. Yönetici kadro, sınıfın teorik ve pratik savaş birikiminin taşıyıcısıdır ve bu özelliğiyle siyasal savaşımın *sürekliliğinin* güvencesidir.

Bu nedenle yeterli bir siyasal deneyime sahip olan bir sınıf önderlerini hiçbir zaman demokrasinin oyuncak biçimlerine feda etmez. Buna ilişkin olarak Lenin'in verdiği örnek çarpıcıdır:

"Bu milyonların (Alman işçilerinin—İ.S.) 'bir düzine' denenmiş önderlerine nasıl değer verdiklerine ve onlara nasıl sarıldıklarına bakınız. Düşman partilerin üyeleri parlamentoda sosyalistlere sık sık şöyle saldırmışlardır: 'Siz ne yaman demokratlarsınız doğrusu! Sizin hareketin bir tek adı işçi. Gerçekte ise ortada hep aynı önderler kliği, aynı Bebel, aynı Liebnecht, yıllardan beri hep böyle sürüyor. Sizin sözümona seçilmiş işçi saylavlarınız imparatorun atadığı memurlardan daha kalıcı!' Ama Almanlar, 'yığınları' 'önderlere' karşı çevirmek, yığınlarda kötü ve hırslı içgüdüler uyandırmak ve 'bir düzine akıllı'ya karşı yığınların güvenini sarsarak hareketin sağlamlığını ve istikrarlılığını baltalamak isteyen bu gibi demagojik çabalara küçümseyerek gülüp geçmişlerdir. Siyasal düşünce Almanlar arasında yeteri kadar gelişmiştir ve profesyonelce eğitilmiş, uzun deneylerden geçmiş ve tam bir uyum içinde çalışan 'bir düzine' denenmiş ve yetenekli önder olmadan (ve yetenekli kişiler yüzlerle doğmaz) modern toplumda hiçbir sınıfın kararlı bir savaşıma girişemeyeceğini anlayacak kadar siyasal deneyim edinmişlerdir." (Lenin, c.5, s.461)

"Partinin eski muhafızları"

Felsefi anlamda komünist partisi yalnızca işçilerin partisidir. Fakat bu öz, sınıfların sürekli olarak yeniden üretildiği, sınıflararası geçişlerin yaşandığı reel bir toplumda maddi kimliğe bürünür. Bu bakımdan partinin bütün üyelerinin yalnızca üretim süreci içindeki doğrudan üreticilerden oluşamayacağı açıktır.

Sonra işçi sınıfı da homojen bir bütün değildir. İçinde fabrikada üretim yapanı, kırsal alanda mevsimlik işçi olanı, sınıfa yeni katılmışı, babası-dedesi de bu sınıfta doğmuşu vardır. Sınıf bütün bu renkliliğini partisine taşır.

Keskin dönemeçlerde partinin proleter karakteri karar verici rol oynar. Bu bakımdan üye bileşiminin proleter karakterini daha da güçlendirmek her zaman gündemdedir. Ama kimi zaman, ne kadar gayret edilirse edilsin, çok objektif nedenlerle bu sağlanamayabilir. Örneğin devrimden hemen sonra Rusya'da böyle bir durum vardı.

Uzun savaş yıllarının ve ekonomideki yıkımın sonucu, zaten nüfusun küçücük bir kesimini tutan işçi sınıfı iyice azalmıştı. Sınıfın yarıya yakını ya cephede ölmüş, ya da işsizlikten köyüne geri dönmüştü. Bir yandan iyice kızışan iç savaş, öte yandan küçük burjuvalar denizi içinde iyice seyrekleşen işçi sınıfı. Devrim dalgası küçük burjuvaları partiye itiyor, proleter üyelerin oranı düşüyor. Öyle ki Lenin, "beyazlar partimiz üyelerinin proleter olmayan bileşimine güveniyorlar" diye durumun kritikliğine dikkati çekiyor. Bu kritik dönemde, yönetici kadro ve onun etrafında halkalanan eski militan kadronun oynadığı canalıcı role şöyle işaret ediyor:

"Eğer gerçeğe gözlerimizi kapatmazsak, şimdilerde partinin proleter siyasetinin üyeliğinin karakteriyle değil, fakat partinin Eski Muhafızları diyebileceğimiz küçük bir gurubun muazzam, bölünmez prestijiyle belirlendiğini kabul etmeliyiz." (Lenin, c.33, s.257)

Partinin Eski Muhafızları. Bu deyiş, partinin yönetim katlarında yaş dağılımının nasıl olması gerektiği üzerine belli bir ipucu veriyor. Önce, dönemlere göre parti üyeliğinde yaş dağılımının değişmesine kısaca bakalım.

Özellikle devrimci durumda ve devrim yıllarında partinin genel yaş ortalaması düşüyor. Yaşama gözlerini yeni açan genç insanlar toplumda *hızla gelişen* yeni eğilimlere karşı orta yaş guruplarına nazaran daha çabuk ilgi gösteriyorlar. Büyük bir enerjiyle sınıf savaşına dalıyorlar. Genç yaş guruplarının harekete taşıdıkları dinamizm, Lenin'in deyimiyle "şok gücü" (Lenin, c.31, s.283) olarak büyük yararlar sağlıyor. Pekçok pratik zorluğu aşmada gençliğin enerjisi sıkışıklıkları patlatıcı işlev görüyor.

Örneğin, Lenin'in ayaklanma döneminde gerilla birliklerinin örgütlenmesinde gençlere, özellikle işçi gençlere verdiği önem hep bilinir.

Devrim sonrasında da, Lenin, Komsomol'dan gençliğin enerjisini sosyalist kuruculuk işlerinde örgütlemenin yollarını bulmasını istedi. "Şok emek timleri" fikri bu arayış içinde ortaya çıktı. Komsomol'un oluşturduğu binlerce "şok emek timi", ülkenin neresinde kuruculuk işlerinde bir sıkışma varsa oraya yetişti. Komsomol MK'nın birinci beş yıllık plan hedeflerini aşma çağrısıyla 1.5 milyon genç insan Urallar'a, Sibirya'ya seferber oldu. Devrim coşkusuyla kabına sığamayan genç insanlar bu yolla hem toplumsal gelişmeye maddi katkı yaptılar ve hem de emek disiplini içinde eğitildiler. Sovyet gençliğinin bu geleneği

(Devamı s.20'de)

(Baştarafı 19. sayfada)
bugün de sürüyor. Baykal-Amur demiryolu projesinde binlerce Komsomol'lu çalışıyor.

Öte yandan, genç yaş guruplarının karar verme sürecine ilişkin ilginç bir ortak özelliği vardır. Deneyim birikimi az olan genç üyeler kolaylıkla ani (fevri) karar verirler ve böyle *fevri rüzgarlara* kolaylıkla kapılırlar. Çünkü çok nesnel nedenlerle, örgütlü çalışma alışkanlıkları yeterince gelişmemiştir. Bu yetersiz gelişme basınç altında çeşitli olumsuzluklara yol açabilir.

Onlar için, ani davranışa geçme, "parlak" çıkışlarda bulunma bir bakıma kişiliğini toplum içinde ispatlama yoludur. Gençlerdeki bu içgüdü yukarıda Sovyet pratiğinden örneklediğimiz biçimde toplumsal gelişmeye akıtılırsa, kendi kendini eğiten güçlü bir akım olur. Ama bu eğitilmemiş güdüler partinin yönetim katlarına sızarsa hiç istenmedik olumsuzluklara yol açabilir.

Parti yönetim katları, genel kurmay ve onun çevresel halkalarıdır. Genç savaşçılar tek cephe muharebelerinde çok iyi olabilir ama değişik cephelerde bir dizi muharebeyi içeren harbi yönetmek bambaşka birşeydir.

Bu dediğimize "canım, koskoca toplumda sınıfına sadık, üst düzeyde yönetici yeteneklerine sahip genç komünistler hiç çıkmaz mı" diye dudak bükülebilir. Ama bu mantık süpermenleri bekleme alışkanlığını yansıtır. Evet, gençlerden gerçekten üstün komünistler çıkabilir. Tarih akışı içinde böyle nadide ürünler verebilir. Ama, yaş guruplarının binlerce defa kanıtlanmış nesnel durumu açısından çıkmaması toplum yasalarına çok daha uygundur. Bu yaş kategorisinde önemli siyasal görevleri üstlenebilecek kadronun yetişmesi hiç de toplumsal bir zorunluluk değildir.

Parti, yukarıdan aşağıya, her çalışma alanında en yüksek verimi alacağı yoldaşları görevlendirir. Biz bu seçimde rol oynayacak bazı noktalara değindik. Kuşkusuz sorunun çok çeşitli yönleri vardır. Biz yalnızca bir yanaşım yaptık.

PARTİMİZİ GELECEK DEVRİM DALGASINA HAZIRLAYALIM

Halkın aktif çoğunluğu arasında benimsenmek, ideolojik öncülükten geçer. Partinin doğru siyaseti devrime bağlı, doğru ideolojik çizgi ile sağlanır. Öncü savaşçı rolü ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebilir.

Serra Dersimli

Geçirdiğimiz devrimci durum döneminde, ezilen sınıflar büyük pratik deneyler kazanmış, işçi sınıfının savaşımda önder rolü çok açık ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte, oportünist günahlar nedeniyle, partinin işçi sınıfını ve yığınların hareketliliğini kucaklayamaması gibi nedenlerden faşizm gelebilmiştir.

Geçen yıllar, profesyonel parti çalışması anlayışının önemini iyice ortaya çıkardı. Faşizme karşı savaşta, bu anlayış ayrı bir önem taşıyor. İçinde bulunduğumuz bu gericilik dönemini, bir bakıma, bolşevikleşme, komünist örgütlerimizi, komünist kişiliğimizi ve profesyonel parti çalışmamızı geliştirme dönemi olarak da nitelendirebiliriz.

Kuşkusuz konu çok derin ve çok geniştir. Ancak biz bu yazımızda, bugün için öne çıkan bazı yönlere kısaca değineceğiz.

İdeolojik savaşımın önemi

Ülkeyi devrime götürecek olan komünist partisidir. İşçi sınıfının, toplumun öteki sınıf ve katmanlarına kendi tarihsel haklılığını kabul ettirebilmesi komünist partisi aracılığıyla olacaktır. Halkın aktif çoğunluğu arasında benimsenmek, ideolojik öncülükten geçer. Partinin doğru siyaseti devrime bağlı, doğru ideolojik çizgi ile sağlanır. Öncü savaşçı rolü ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebilir. Bu, her durumda, geçerli bir doğrudur.

Türkiye devrimci hareketi ve partimiz için bu doğrunun özel bir önemi de vardır. Bu önemin nedenlerini şöyle sıralayabiliriz:

Birinci neden, partimizin 62 yıllık geleneğinin menşeviklerce likide edilmesi, *İşçinin Sesi*'nin ayrı bir örgütlenmeye gitmek zorunda kalması ve bu örgütlenmenin oldukça genç ve yeni oluşudur.

İkincisi, genel olarak dünya komünist hareketinin sağa kayışı, ideolojik birliğin olmayışı nedeniyle, dünyayı, çağı, uluslararası gelişmeleri anlamak ayrıca bir önem taşıyor. Uluslararası deneyimlerin tanınması, bu deneyimlerin eleştirici bir tutumla ele alınması ve bunlardan ülkemiz pratiğine uygun sonuçlar çıkarılabilmesi gerekir. Ancak böyle yaparsak, Türkiye'yi bunlar içerisindeki yerine oturtabiliriz.

Üçüncüsü, ülkemizde devrimle çözülebilir durum var diyoruz. Faşizmin iki yılı her açıdan cuntanın derin ekonomik-toplumsal bunalımı çözemeyeceğini gösteriyor. Halkımızın faşizmin boyunduruğundan kurtulabilmesi, ancak devrimle olacaktır. Parti, yeni devrim hareketinde, işçi sınıfına ve halk yığınlarına öncülük edecek durumda olmazsa devrim yapma görevi başarılamaz.

Oportünizme, reformizme karşı tam bir ideolojik savaşım vermeden, "sol" gurupların yanlışlarını sergilemeden güncel devrimci görevlerimizi yerine getiremeyiz.

İşçi sınıfının önder görevini yerine getirebilmesi, herşeyden önce kendi bilincini ve örgütünü, her türlü burjuva ve küçük burjuva etkilenmelerden arı tutması ile olacaktır. Gericilik dönemlerinde bu ayrı bir önem taşımaktadır. Küçük burjuvalar denizi bir

ülkede devrimin başarısında, bunun önemi büyüktür. Bir parti kendini arındırarak güçlenir.

İdeolojinin önemini yalnızca söylemek de yetmez. Eylemde, günlük pratik yaşam içinde bunu göstermek gerekir. Partimizin ideolojik, siyasal, taktik çizgisini doğru buluyorsak, (ki buluyoruz) gözbebeğimiz gibi savunmalıyız. Lenin, oportünizme karşı yalnız sözle değil, eylemle de karşı durmanın gerekliliğini vurgularken şöyle diyor:

"Programımızı ve taktiklerimizi aşağılama yolundaki her türlü bilinçli ya da bilinçsiz çabanın içyüzünü açığa çıkararak ve çürüterek pratik hareketteki fikir kargaşalığına ve sallantılara karşı etkin biçimde karşı durmalıydılar." (Lenin, *Ne Yapmalı*, Sol Yayınları, s.29)

Disiplinin yadsınması proletaryayı silahsız bırakır

İkinci olarak değinmek istediğimiz konu disiplindir. Bu dönemde partide disiplinin önemini, Yürükoğlu yoldaşımız "Dönemler ve Kadrolar" yazısında şöyle vurgulamıştı:

"Özetlersem, birincisi disiplin illegal bir partide öndedir. İkincisi, zor dönemlerde daha da öndedir. Üçüncüsü, ama zor dönemlerde disiplinin azalması yönünde nesnel bir eğilim sürekli işlemektedir.

"Onun için bu dönemde komünistliğin ölçütü partinin örgütsel ve taktik kararlarını harfiyle uygulamaktır." (*İşçinin Sesi*, sayı:200)

Neden bu dönemde disiplin öne çıkıyor? Disiplin anlayışını bürokratik disiplin anlayışıyla karıştırmamak, önemini doğru kavramak gerekir. Disiplin yalnızca, alışılagelmiş rutin bir çalışma düzenini kurumsallaştırmak için değildir. Onun önemi asıl devrimi gerçekleştirebilmede ortaya çıkar.

Burjuvaziye tek bir yumruk gibi vurup, onu parçalamak çelik disiplinden geçer. Disiplin anlayışında sağa sola çekiştirmeler, uygulamalarda ufak tefek farklılıklar "sonuna kadar götürülürse" koskocaman farklılıklar doğurur. Sonuçta, disiplinin yadsınması, burjuvazinin çıkarına proletaryanın silahsızlandırılması anlamına gelir. Lenin bu konuda şöyle diyor:

"Proletarya partisinin demir disiplinini en ufak ölçüde bile zayıflatan kimse, gerçekte proletaryaya karşı burjuvaziye yardım eder." (*İşçi Sınıfı Partisi Üzerine*, Sol Yayınları, s.372)

Lenin, iç savaşın kızıştığı dönemden söz ederken, partinin görevlerini yerine getirebilmesini, partideki asker disiplinine yakın sımsıkı bir disiplinin varlığına, parti merkezinin geniş yetkilerle donanmış, parti üyelerinin genel güvenini kazanmış güçlü otoriter bir organ olmasına bağlıyor. Gericilik dönemleri de böyle kritik dönemlerdendir. Bu nedenle disiplinin önemi bu dönemde de kat be kat artıyor.

Bu dönemde disiplini güçlendirmemiz nasıl olacaktır?

Birincisi, partimizin devrime bağlılığı, dirençliliği, özverisi ve işçi sınıfı ile kaynaşabilmesiyle olacaktır.

İkincisi, emekçi yığınlarla yakınlaşmasıyla, gerektiğinde belli bir ölçüde onlarla kaynaşabilme yeteneğiyle olacaktır.

Üçüncüsü, en geniş yığınların kendi deneyimleri yoluyla, partimizin siyasal önderliğinin doğruluğunu görmesi, ona inanması, ona güvenmesi yoluyla disiplini güçlendirebiliriz.

Örgütlenmede dikkat edilmesi gereken bazı yönler

Üçüncü olarak değinmek istediğimiz konu kadro ve örgütlenme anlayışı üzerinedir. Yürükoğlu yoldaşımız şöyle yazmıştı:

"Komünist partisini yaşatacak kadro dönemlere bağlı olmayan kadrodur. Tüm değişiklikleri iyi anlayacak, kavrayacak. Dönem ne istiyorsa ona göre davranacak. Kadro asıl budur." (*İşçinin Sesi*, sayı:200)

Komünist partisini yaşatacak kadro dönemlere bağlı olmayan kadrodur. Tüm değişiklikleri iyi anlayacak, kavrayacak. Dönem ne istiyorsa ona göre davranacak. Kadro asıl budur.

Böyle kadroları geliştirebildiğimiz ölçüde, yarın devrimi gerçekleştirebilme olasılığımız da artacaktır. Faşizmin gelişinde, öznel ögenin nesnel ortamın gerisinde kalışından söz ettik. Ülkemizde devrimle çözülebilir bir durum var diyoruz. Toplumda öfke birikiyor. Yarın yükselen yığın hareketlerini kucaklamamız söz konusudur. Bu durum siyasal ve örgütsel görevleri beraberinde getirmektedir. Her zamankinden daha çok inatla, sabırla, özveriyle gelecek devrim dalgasına hazırlanmalıyız.

Devrimci durum koşulları yokken, gericilik dönemlerinde, devrimin çıkarlarını (propaganda, ajitasyon ve örgütlenme bakımından) hemen kavramaya elverişli olmayan bir ortamda, bunları yığın arasında savunmasını bilmek daha güçtür ama daha değerlidir. Dönemeç noktalarını bulma, seçme, doğru olarak belirleme yeteneği devrim savaşına götürecek yolu açacaktır.

Hareketin önderliği, bu yetenekte, profesyonel devrimcilerden oluşan homojen bir çekirdeğe indirgenmeli, bu çekirdek örgütlenmesi kalıcı ve uzmanlaşmış olmalıdır. Bunun çevresinde de parti normları yüksek, niteliği gelişkin parti kadroları bulunmalıdır.

Bir yandan "komünist kadrolarımızın" niteliğini geliştirirken, öte yandan da işçi sınıfı arasında partimizin etkisini yaymak ve güçlendirmek amacıyla propaganda ve ajitasyonu arttırmalıyız. Her somut olayın sergilenmesi bu propaganda için yeterli malzemeyi sağlayacaktır. Ancak yalnızca sergileme ile kalmamalı, her alanda bunların örgütlendirilebilmesini de gerçekleştirebilmek gerekir.

Devrimi yapabilmek için parti ile yığınlar arasında doğrudan karşılıklı ilişkileri geliştirmek canalıcı önem taşıyor. Onların güvenini kazanabilmeliyiz. Lenin bu konuda şöyle diyor:

"Proleter, yarı-proleter yığınların bulunduğu bütün — ve en gerici olsalar bile — kuruluşlarda, birliklerde ve derneklerde en başta propaganda ve ajitasyonu sistematik inatla, dirençle, sabırla yapmak için her özveriyi göstermeli ve en büyük engelleri aşmalıdır." (Lenin, *İşçi Sınıfı Partisi Üzerine*, Sol Yayınları, s.380)

Yığınların güvenini kazanmanın yolu bugünden doğru siyasal sergileme yapabilmek ve siyasal ajitasyonu derinleştirmek, genişletmek ve güçlendirmekten geçer. Bu alandaki her kazanımı örgütlenmeye yansıtabilmeli, en sağlam örgütlenmeyi de gerçekleştirmeliyiz.

Örgütlenmede dikkat edeceğimiz yön, kalıcı kadrolar için normları oldukça yüksek tutarken, "çevre örgütlenmesi"nde de "geniş" esnekliğe sahip olabilmektir. Kuşkusuz bu esneklik, pratik eylemin birliğini zedeleyici noktaya varmamalıdır.

Yığınlara nasıl yaklaşacağımızı, onları nasıl kazanacağımızı bilirsek, çevremizde güvenini kazanabileceğimiz ve çözülmez bağlarla bağlanabileceğimiz bir halkanın oluştuğunu göreceğiz. Bu halka içinden de devrimin ağır görevlerini yüklenecek yeni kadrolar çıkacaktır. Çalışmalarımızı bu yönlere kanalize etmeli, yeni çıkacak ilişkilerimizin normlarını giderek yükseltmeye yönelmeliyiz.

Gelecek devrim dalgasına hazırlanmak bugünden geçer. Partimizi, komünist örgütlerimizi, komünist kişiliğimizi ve yığın bağlarımızı geliştirelim. Yığınların somut ekonomik-siyasal istemlerini, faşist cuntanın devrimle yıkılmasına bağlayalım.

Devrimin de partinin de güvencesi işçilerdir!

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

HTİB iki yaşında

Faşizme, emperyalizme, sömürgeciliğe karşı savaşım içerisinde doğan HTİB bugüne kadarki başarılı savaşını özverili, disiplinli ve planlı çalışmalarına borçludur.

Bu çalışmalarda *İşçinin Sesi*'nin pırıl pırıl Leninci ideolojisini kendine rehber eden HTİB, kurulduğu günden bu yana geniş anti-faşist kamuoyunun dikkatlerini üzerinde toplamıştır. Yaptığı disiplinli çalışmalarla tüm eylemlerde örnek olmuştur.

Gericilik döneminin kendini Avrupa'daki Türkiyeliler üzerinde hissettirmeye başladığı dönemde doğup gelişen HTİB, güzel bir kongreyle başarılarını simgeledi.

HTİB militanlarının bundan sonraki çalışma yılında hayata geçmesini istedikleri karar tasarıları kongreye katılan çok sayıda konuklar tarafından ilgiyle izlendi.

"Faşist cuntaya ve onun anayasasına karşı savaşımızdaki amaç 11 Eylül'e geri dönmek değildir... Faşist cuntanın ayaklar altına aldığı tüm demokratik hakları sonuna dek savunurken bunu devrime bağlayacağız."

"İş, ekmek, özgürlüğü gerçekten savunmanın yolu faşizmi ileri demokratik halk devrimi ile yıkmaktan geçer."

"... Bu durumda faşist cuntanın gerçek yüzünü en geniş yığınlara teşhir ederken, faşizmin iktidara gelişinde oportünizm ve sosyal-demokrasinin oynadığı rolü akıldan çıkartmadan, ideolojik mücadeleyi yükselterek, en geniş muhalefeti örgütleyip nesnel gücümüzü artırmak için örgütlenme alanlarımızı genişletmeli ve yığınsallaşmalıyız."

"... Bu işlerin başarılması bir bütünün parçası olan HTİB'in daha düzenli ve özverili çalışmasına bağlıdır."

"Faşist diktatörlüğe karşı bir mevzi olan HTİB, iş yapmayan entellektüellerin tartışma kulübü haline getirilmemeli."

"Yığınsallaşma ve örgütlülük düzeyinin yükselmesinde kavranacak ana halka Leninci silahımız *İşçinin Sesi*'dir."

"... Yayın satışlarındaki artış gürbüz gelişmemizin göstergesi olacaktır."

Alınan önemli kararlarda bunlar vardı.

Ekonomik ve siyasal durum geniş kesimlerde büyük kızgınlık biriktiriyor. Gelen haberlere göre tekil düzeyde de olsa iş bırakma, yavaşlatma gibi eylemlerin olması, bunların geniş kesimlere sıçramasından korkan faşist cuntayı şaşkına çeviriyor.

Dünya kapitalist sisteminin, başta dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm sosyalist sisteme karşı, ideolojik ve politik saldırılarını atom savaşına hazırlık çalışmalarıyla birlikte sürdürdüğü bu dönemde, zayıf halka konumundan ancak kendini devrimle kurtarabilecek Türkiye'de faşizm ikinci yılını doldurdu. Türkiye kapitalizmi ekonomik ve siyasal bunalımdan kendini kurtarmak, bütün şiddetiyle süren devrimci durumu bastırmak için faşizme başvurmuş, fakat iki yıllık iktidarı süresince ekonomik sorunlara kayda değer bir çözüm getirememiştir.

Geniş işçi ve emekçi kesimlere karşı ekonomik şiddet dayatan faşist cuntanın, ekonomik politikası Özal'ın istifasıyla, bir sürü bankerin iflasıyla v.b. fiyasko olmuştur. Daha nice Özal'lar istifa edecek, nice banker Kastelli'ler iflas edecek ve yurt dışına kaçacaklardır. Tabii en sonunda, generaller başta olmak üzere tümü birden yurtdışına kaçacaktır. Cuntanın ekonomik dayatmaları dışa açılma hayalleriyle birlikte suya düşecek, Türkiye'de yeni devrimci durum patlak verecektir. Türkiye'deki sorunlar ancak olumlusundan, yani devrimle çözülebilir sorunlardır.

Dünya devriminin bir parçası olarak önümüzde tarihi ve zorunlu bir görev vardır. Yeni devrimci duruma, devrime hazırlık zor ve onurlu bir görev olarak karşımızda duruyor. Bu zor görevin üzerine yüklediklerini anlının akıyla yerine getirecek bir bütünün parçası olduğunun bilinciyle HTİB çalışmalarını devrime bağlayacaktır.

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Mete Güvensel
Hamburg

---

12 Eylül faşist darbesi İsviçre'de d lan tlendi

Yoldaşlar,

Oniki Eylül faşist darbesinin ikinci yıldönümü, her yerde olduğu gibi İsviçre'de de lanetlendi.

İki gösteri yapıldı. Biri Halkın Kurtuluşu ve Partizan tarafından Basel'de, diğeri ise Şililerle birlikte BİRKOM, *Gerçek* gazetesi ve DİB'in katılımıyla Bern'de oldu. Tek bir gösterinin olmamasının temel nedeni Partizan'ın Almanya'da kabul ettikleri platformu burada kabul etmemesidir. O birliğin yalnızca Almanya'yla sınırlı olduğunu iddia etmektedirler. Bu olumsuzluğa rağmen Bern'deki yürüyüş başarılı geçti.

Biz *İşçinin Sesi* sempatizanları olarak pankartlarımızı taşıdık ve kortejdeki yerimizi aldık. Ayrıca Cenevre'de 12 Eylül'le ilgili geniş bir afişleme yaptık. Bu afişleme çalışmasına İsviçrelilerden aktif destek sağlamamız sanırım çalışmalarımızın en olumlu yönüydü.

Onbir Eylül yürüyüşleri faşist cuntaya karşı savaşımın giderek yükseldiğinin somut göstergeleri oldu.

Kahrolsun faşist cunta!

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

Sinan Dal
Zürih

Lübnan halkını destekliyoruz

Değerli yoldaşlar,

25.9.1982 tarihinde Bonn'da yapılan Lübnan katliamını protesto yürüyüşüne yoldaşlarla beraber katıldık. Miting boyunca devrimci silahımız olan *İşçinin Sesi*'nin flamasını taşıdık.

Yürüyüşte beş bin kişi Lübnan'da yapılan katliamı lanetledi. Çoğunluğun Filistinli olduğu protesto yürüyüşünde ne yazık ki Türkiyeli devrimci örgütlerden çok azı vardı. Oysa yapılan protesto yürüyüşünü desteklemek, ona katılmak bütün devrimcilerin, ilericilerin ve anti-faşistlerin görevidir.

Mitingde PKK, TKP(B), Dev-Sol, KKDK vardı. Diğer örgütlerden katılan olmadı. FİDEF ise yalnızca bir temsilci göndermişti. Kendi flamalarını açmaktan bile korkan oportünistler nasıl oluyor da biz işçi sınıfının temsilcileriyiz diye utanmadan yaygara koparıyorlar. Filistin halkını desteklemekten korkan oportünistlerin enternasyonalizmi nerede kalıyor?

Miting alanına geldikten sonra konuşmalar yapıldı. Konuşmacılar hep Almanca konuştukları için birşey anlamadım. Anladığım tek şey Lübnan'da yapılan katliamın lanetlendiğiydi. Konuşmaları Filistinlilerin Almanya temsilcisi, bir Alman profesörü, bir de Viyana'dan gelen bir Yahudi yaptı. Miting alanında İsrail ve Amerika Birleşik Devletleri'nin bayrakları yakıldı. Böylece miting dağılmış oldu.

Evet yoldaşlar, Filistin halkının bu haklı savaşımını sonuna kadar savunacağız. Bütün devrimcilere, ilericilere ve anti-faşistlere düşen görev budur.

Yaşasın Filistin halkının haklı savaşımı!

Ali Cesur, Köln

Londra'da faşist anayasaya hayır kampanyası başladı

Yaz tatilinde cuntayı daha yakından tanıma fırsatı bulan işçiler kampanyaya büyük ilgi gösterdiler.

İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği (İTİB), İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu (İTÖF) ve Londra İşçi Birliği (LİB) Londra'da "faşist anayasaya hayır" kampanyasını başlattılar.

Kampanyayla ilgili olarak LİB bir bildiri çıkardı. Bildiride faşist anayasa tasarısının işçi sınıfına, emekçi halka dayattığı maddeler ve bunların karşısında gerçekten demokratik bir anayasanın taşıması gereken maddeler sıralanıyor. Londra'daki Türkiyeli ve Kıbrıslıları faşist anayasanın karşısına dikilmeye çağıran bildiri fabrikalarda, pazarlarda, kahvelerde, futbol maçlarında dağıtılıyor. Üç örgütün militanları, sempatizanları "anayasaya hayır" afişleriyle Londra sokaklarını donatıyorlar.

Londra İşçi Birliği kampanyanın parçası olarak bir afiş ve karikatür yarışması düzenledi. Yarışmaya şimdiden 20'nin üzerinde çizim geldi. Afiş ve karikatür yarışmasının sonuçları 31 Ekim günü yapılacak anayasa seminerinde açıklanacak.

Türkiye'de geçirdikleri tatilden yeni dönen, yolsuzluk, sömürü, baskı, işkence örnekleriyle faşist cuntayı daha yakından tanıma fırsatı bulan işçiler kampanyaya büyük bir ilgi gösteriyorlar. Fabrikalarda, kahvelerde ateşli tartışmalar oluyor.

Öte yandan üç örgüt Londra'da da bir anayasa referandumu düzenleme kararını aldı. Referandum için hazırlanacak sandıklar Türkiyelilerin yoğun olarak çalıştığı ve yaşadığı yerlere konacak ve halk oylamasına geniş bir Türkiyeli kitlesinin katılımı için çaba gösterilecek.

"Faşist anayasaya hayır" kampanyası 7 Kasım günü yapılacak yoğun eylemlerle sona erecek. Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi (TDHSK) 7 Kasım günü Yılmaz Güney'in Düşman filminin de gösterileceği bir toplantı düzenliyor. Bu toplantıda Londra'da yapılan anayasa referandumunun sonuçları da açıklanacak. Ve afiş ve karikatür yarışmasında dereceye girenlerin ödülleri dağıtılacak.

Faşist cuntanın sonunun tarihin çöplüğü olduğunu emekçilere tüm gücümüzle anlatacağız.

Faşist cuntayı devrimle yıkacağız.

Tanklarla gelen devrimle gidecektir!

N.S.
Londra

Dün yenilgiye neden olanlar bugün y ni zaferleri eng llem ye çalışıyorlar

Dün işçi sınıfının yenilgisine neden olan düşmanlar, bugün yine aynıdır.

Ülkemizde, ekonomik kriz 1968'lerde toplumda açık olarak yansımaya başladı. İşçi sınıfı arasında ve okullarda Marksizm yaygınlaştı. Eylemler yükseldi. Bunun üzerine ordu 12 Mart 1971'de darbe yaptı. Ama devrimci durumu bastıramadı, kısa sürede yönetimi sivil parlamentoya bıraktı.

Bunalım derinleşerek sürdü. Bu dönemde işçi sınıfının eylemleri arttı. Öncülüğünü yapacak kurmaydan yoksundu. Çünkü TKP meydanda yoktu, eylemlerin gerisinde kalıyordu, yığın kuyrukçuluğu yapıyordu.

Partimiz, 1973 yılında atılım yaparak belli bir yol aldı, kurmaylık yoluna girmeye başladı. 1977 Konya Konferansı ile bir adım daha attı. Çalışmalarının ürünü olarak TKP 1976'da ilk kez 1 Mayıs'ı yığınsal olarak işçi sınıfı ile birlikte kutladı. İyileşme yolunda epey çaba gösterirken, Parti'de oportünizm hastalığı tekrar derinleşmeye başladı. İşçi sınıfını devrime hazırlayacağına sınıf savaşımını burjuvazinin kabul sınırlarına hapsetti, ekonomik istemler çerçevesinde sınırlayıp devrimci enerjiyi tüketti. Sosyal-demokrasinin, CHP' nin peşine takıldı.

Sosyal-demokrasinin temsilcisi CHP ise toplumsal patlamayı önlemek için grevleri erteledi, sıkı yönetimi getirip devletin jandarmasının, ordusunun, polisinin sivil milislerinin güçlenmesine yardım etti. Yani faşizmin gelmesine yolu döşedi.

Bu gelişmelerin sonunda 12 Eylül 1980 günü faşist darbe yapıldı. İki yıldan beri işçi sınıfı emekçi halk gericilik dönemi yaşıyor. Devrimci durum bastırıldı ama devrimci duruma yol açan ekonomik toplumsal bunalım duruyor. Azınlığın çoğunluk üzerinde kurduğu baskı bugün cuntaya karşı, burjuvaziye karşı dönmeye başladı. Çoğunluğun tepkisi yükselmeye başladı. Cunta bu gelişmelerin farkındadır. Halkın öfkesinin kabardığını görüyor. Hergün cuntanın hırçınlıkları artıyor.

Bakalım bu gelişmelerin yanında işçi sınıfının ezeli "dostları" neler yapıyorlar.

Sosyal demokrasi, onun temsilcisi CHP başkanı Ecevit bu geçen zaman içerisinde dün olduğu gibi bugün de aldatmaca yapıyor. Hapisteki binlerce devrimciye, komüniste yapılan işkenceleri açıkça söylerken, bunun suçlusunun cunta değil de polis olduğunu söyleyerek faşist cuntayı temize çıkarmaya çalışıyor. Kürt halkından hiç bahsetmeyip, Kürt halkından söz etti diye tutuklanan Şerafettin Elçi'nin bile adını ağzına almamıştır. Cuntayı teşhir yerine onu ancak Atatürkçülük çerçevesinde eleştirmiştir. Kemalizm ideolojisinin yayılmasında yardımcı olmuştur.

Menşeviklere gelince. İşçi sınıfının kurmaylığından vazgeçmişler, bunu yapanlara çamur atmaya çalışıyorlar. Marksizm-Leninizmi bırakıp, Kemalizm hastalığına tutuldular. Cuntanın Kemalizme neden sarıldığını teşhir yerine, onu, Kemalizme yeterince sarılmadığı için "eleştiriyorlar". İşte 7 Eylül tarihli menşevik MK bildirisinden örnek:

"Demokrasi getireceğiz dediler. Bu kara ceza yasasını getirdiler...

"Atatürk'ün izindeyiz dediler. Atatürk'ün olumlu mirası olarak ne varsa hepsine ihanet ettiler."

İşçi sınıfının, emekçi halkın gerçek kurtuluşu, ancak, cuntanın alaşağı edilip burjuva devletinin yerle bir edilmesiyle olanaklıdır. Bunun için bugün komünistlerin acil görevlerinden birisi de oportünizmin ve sosyal-demokrasinin sergilenmesi için çalışmaktır. İşçi sınıfı ideolojisini oportünizmden temizlemektir.

Yaşasın devrim!

Oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilmez!

Önder Ozan
Londra

Ölüm rucunda şehit düşenl ri halkımız unutmayacaktır

Köln'de faşist cuntaya karşı yapılan protesto eylemi

Katliamların hesabını faşist cuntadan soracağız

18.9.1982 Cumartesi günü Hamburg'da BİRKOM ve diğer hareketlerle, Petris Kilisesi'ni işgal ettik.

Hamburg'da gerçekleştirilen eylemin amacı, faşist cuntanın uygulamalarını sergilemek, Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde 8.9.1982 ve 13.9. 1982 tarihlerinde ölüm orucunda şehit düşen Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Mustafa Karasu, Bedrettin Kavak, Ali Çiçek ve komada olan on devrimcinin eylemlerini dünya kamuoyuna duyurmaktı.

Almanya'nın beş ayrı yerinde daha önce aynı amaca yönelik yapılan eylemlerin parçası olan eylem, Hamburg'da da başarılı bir biçimde gerçekleştirildi.

Eylem sürerken NDR radyosu, eylemden sonra da *Bild* gazetesi (Almanya'nın yüksek tirajlı bir gazetesi) eylemi duyurdu.

Ayrıca, *Stern*, TAZ, DPA Ajansı, DKP yayın organı *UZ, Hamburger Abend Blatt* ve bazı kuruluşlardan temsilciler eylem yerine gelerek geniş bilgi aldılar.

Eylem, Almanya ve dünya kamuoyuna faşist cuntanın uygulamalarını, cezaevlerindeki katliamları başarıyla sergiledi.

Faşist cuntanın baskı, zulüm ve katliamlarına karşı yürütülen savaşımın bir parçası olan, cezaevlerindeki onurlu savaşımda şehit düşen devrimcileri halklarımız unutmayacaktır.

Murat Vartolu, Hamburg

Faşist cuntayı protesto ettik

Değerli yoldaşlar,

18.9.1982 tarihinde Köln'de dokuz örgütün düzenlediği mitinge aktif olarak katıldık. Miting Batı Alman radyosu WDR'nin önünde yapıldı.

Eylemin amacı, Türkiye Kürdistanı'nda yapılan açlık grevinde ölen ve komada olan PKK'lı Kürt devrimcilerine ilişkin haberin WDR'nin Türkçe yayın bölümünde yayınlanmasını istemekti. Köln Radyosu'nun Türkçe bölümünü devrimci arkadaşlar yarım saat kadar işgal ettiler. O günün Cumartesi olması nedeniyle, sorumlu kişilerin bulunmadığını bahane ederek duyuru verilmedi. Fakat ertesi günün haberlerinde radyo, yapılan eylemi verdi. Eylem amacına ulaşmış oldu.

Eylemin diğer bir yönü, faşist cuntanın Türkiye'de işçi sınıfına, halka ve devrimcilere yaptığı baskı ve işkencelerin Türkiye Kürdistanı'nda yaptığı soykırımların hoparlörlerle Alman halkına bir saat anlatılmasıydı. Faşist cunta orada lanetlendi.

Eylemde çok sayıda örgütten kişilerin bulunmasına rağmen, FİDEF'ten tek bir kişi yoktu. Buna hiç şaşmamak gerekir. Onların faşist cunta geldiğinden bu yana açık olmasa da, gizli olarak onun kuyrukçuluğunu yaptıklarını gayet iyi biliyoruz. Tek ayrıldıkları nokta, cuntanın Atatürkçülüğü iyi savunamamasıymış! Oportünistler daha iyi savunuyorlarmış. Onlar bu yolda devam etsinler. Gün gelir işçi sınıfına ve Türkiye halklarına şimdiye kadar yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalırlar.

Ali Cesur, Köln

Viyana'da anti-faşist gösteri

22 Eylül günü saat 11'de Uluslararası Af Örgütü'nün Viyana'daki bürosu, BİRKOM (*İşçinin Sesi*, Dev-Yol, PKK) ve Dev-Sol tarafından işgal edildi. Bu eylemin amacı, genel olarak halklarımıza işkence eden, halklarımızın devrimci güçlerini idam, işkence ve katliamlar yoluyla yok etmeyi hedefleyen faşist generaller çetesinin uygulamalarına karşı çıkmak, özelde de Diyarbakır askeri tutukevinde sürdürülen ölüm orucunun 55. gününde şehit düşen beş devrimcinin ve komada bulunan on devrimcinin direnişlerini desteklemek ve kamuoyuna duyurmaktı.

İki saat süren eylem amacına ulaştı. Polisin kapıyı kırarak içeri girmesi ve bazı arkadaşları dışarı çıkarmak istemesi kararlı bir birlik sonucu boşa çıkarıldı. Polis aramızdan hiçbir arkadaşı alamadan bizleri bırakmak zorunda kaldı. Caddede bizi bir süre izleyen polis arabaları "Kahrolsun Türkiye'deki faşist diktatörlük", "Yaşasın uluslararası dayanışma" sloganlarını atmamızı ve yoldan geçenlere bildiri dağıtmamızı engelleyemedi.

Ayrıca televizyon ve gazete muhabirleriyle konuşmamızı ve fotoğraf çekilmesini engellemeye çalıştılarsa da başarıya ulaşamadılar. Yedi büyük gazetede fotoğraflarla verilen, radyoda defalarca ve televizyonda iki kez yayınlanan eylem haberi, kamuoyuna çok iyi iletilmiş oldu.

Gerek eylemin kendisi, gerekse sonuçları oldukça başarılı oldu.

Viyana